

Marija Keljan

SOFI

www.ljubavusifrana.com

*Zimu smo preveli u turbo režimu,
dosta toga novoga je osvanulo na sajtu.
Nastajaću da bude i dalje
(što češće) novih nastavaka,
ali je mirniji period, sa više slobodnog vremena,
vjerovatno završen.
Ostalo je još malo da se sajt kompletira i doradi.
Nakon toga, kompletne priče,
će biti objavljivane samo na ovom sajtu.
Na [www.issuu.com /ljubavusiframa](http://www.issuu.com/ljubavusiframa),
biće i dalje Odlomci novih priča.*

*Nadam se da je **ekipa** s Instagrama
dobro i zdravo.
To želim od srca u budućnosti
njima,
a i svima ostalima koji prate priče.
Znate da sam dosta zauzeta, i načekate se,
pa da ne obećavam unaprijed,
gledaću da **ekipu** nekako posebno nagradim.
Bojim se da će te i za to morati biti strpljivi...*

POGLAVLJE 1.

- Dobar dan!
- Dobar dan dušice! - nježno reče Ana zbunjenoj djevojčici. Imala je oko osam, devet godina. Tražiš nekog?
- Aha. Tražim tatu.
- Tatu? Znači radi ovdje kod nas?
- Aha. Zvala sam ga na telefon, rekao je da će me čekati. Ali sad ga nema i ne javlja se.
- Nemoj da brineš, doći će on. Možda ga je nešto zadržalo. Kako ti se tata zove?
- Dejan.
- Dejan? Pa moj se šef zove Dejan! Ima tako kovrčavu kosu kao ti? Da nije on?
- Jeste, ja imam kosu na tatu.

- Baš ti je lijepa kosica. A ti si cijela baš lijepa djevojčica.
 - Hvala - odgovori malena stidljivo.
 - Ja sam Ana. Tvoj tata je meni šef. Ako hoćeš, mogli bi ga nazvati s mog telefona. Dopusti li, možeš da budeš u njegovoj kancelariji dok ne dođe.
 - Možemo ga nazvati - živnu malena.
 - Eto, dogovorile smo se. Samo mi reci kako se zoveš?
 - Sofija.
 - Hmm... A šta misliš da ja tebe zovem Sofi? Da zvuči moderno?
 - Sofi? - s čuđenjem upita djevojčica. Onda joj se lice razvuče u osmjeh. Klimnu zadovoljno glavom gledajući je. Svidjela joj se ova Ana.
- Telefon je zvonio, ali on se nije javljao.
- Možda je zauzet. Rijetko isključi telefon. Poslaćemo mu poruku.
- Sofi opet odobri klimanjem glave.

"Šefe, sa mnom je Vaša ćerka Sofija. Ako nećete brzo, ja ću je odvesti kod mene u kancelariju."

Za pola minute stiže odgovor. "Može. Ja ću ostati na sastanku malo duže kad je ona s tobom."

- Evo Sofi rješili smo problem. Sad da vidimo šta ćemo. Ja sam pošla na ručak. Šta misliš da zajedno nešto papamo i popijemo, pa ću ti pokazati moju kancelariju. Daj mi torbu, teška ti je. Ideš iz škole?

- Da. Tata me poslije vodi na balet.

- Na balet?! - samo što se ne zagrcnu od smijeha.
On i balet?

Ana je čekala red na kasi, a malenu pošalje da razgleda šta joj se sviđa za ručak. Izabrale su tjesteninu u umaku, čokoladno mleko za Sofi, i dva parčeta pite za ponijeti. Poslije ručka otišle su u njenu kancelariju.

Dok su igrale igricu, zazvoni joj telefon.

- Ana, dajte mi Sofiju.

Glas mu je bio nestrpljiv, naređivački. Dovoljno da je izazove. Od prvog dana su vodili takve bitke njih dvoje.

- Sofija je otišla u toalet - zaobiđe istinu mrtvo ladno. Bile smo na ručku.

- Na ručku? Pa kako će na balet?

"Ma nosi se ti i tvoj balet", pomisli Ana.

- Dijete je bilo gladno. A i umorna je. Treba joj malo šetnje u prirodi i igranja.

- Igranja? Nema ona vremena za to. Doći ću za dvadeset minuta da je odvezem na balet. Nek bude spremna.

- Ne može - muljala je dalje. Ima veliki zadatak iz škole, već ga je počela raditi ovdje u kancelariji. Neće stići da ga spremi za sutra ako bude išla još na balet.

- I šta da radim s njom u kancelariji? Majka joj je otišla na put nekoliko dana.

- Pa ništa, biće sa mnom. Ja i ona ćemo uraditi zadatak, Vi kad dođete - persirala mu je zbog djeteta.

Ćutao je, razmišljajući šta da uradi.

- Dobro, ako ti nije problem.

- Nije mi problem. Divna je djevojćica.

Sofi je za to vrijeme i dalje igrala igricu. Da on zna...

- Sofi...

- Mmmm - odvrati djevojćica zaigrano.

- Tata se javio. Rekao mi je da si oslobođena baleta i da možeš biti sa mnom, dok on ne dođe. Ako želiš.

- Stvarno? Ne moram na balet?

- Ne moraš. Znaš, ja sam malo "nakitila" stvar tati...

Rekla sam da radimo domaće zadatke a ne da igramo igrice. Pa ako imaš neku zadaću, da nas dvije to brzo riješimo, pa ćemo nastaviti igricu...

- Slagala si mu? - prošaputa razgoračenih očiju.

- Nisam, naravno! Samo je bez veze da ideš na balet već umorna. A lijepo si papala, pa da ti ne bude loše. Ako se tata zadrži, mi ćemo malo prošetati tu oko zgrade da budeš malo na vazduhu. Slažeš se?

- Slažem. Mrzim balet.
- Joj dušo, pa što ne kažeš tati?
- Mama me tjera na balet, možda on i ne bi. On me tjera na engleski.
- Hmm... Kad još malo porasteš, ti ćeš odlučiti šta želiš. Ne dozvoli da ti se oni mješaju.
- Kad ću više porasti... - uzdahnu malena tužno.
- Proći će to brzo ljubavi - nježno je poljubi u kosu. Bilo joj je jako žao male usamljene djevojčice. Ali... iako si još mala, to ne znači da ne treba da se boriš za svoja prava. Lijepo i uvjerljivo moraš pričati s roditeljima. Znaš, postoji jedan zakon, po kojem djeca imaju svoja prava.
- Stvarno? - djevojčica je slušala ne dišući.
- Stvarno. Naravno roditelji su stariji, znaju više od djece, ali i oni ponekad greše. Pa kad nisu u pravu, treba razgovarati s njima. Evo, ti od sada možeš reći sve tati. Ako on nema rješenje, onda možeš pitati mamu, baku, deku... Obratiš se onome, za koga misliš da će ti pomoći.

- Mogu... mogu li tebi? - upita tiho, plašljivo je gledajući.

- Naravno ljubice moja! Daću ti telefon, možeš da me zoveš kad god hoćeš. Pošto sam ja velika, i tvoj tata mi je šef, moramo samo da kažemo njemu da smo od danas prijateljice. Idemo sad da uradimo zadaću, da ne ispadne da smo vrdale tati.

- Vrdale?

- Aha... Kao vatale krivine, motale ga, vukle ga za nos...

- Hihihhi - smijala se Sofi.

Zajedno su uradile zadaću. Bila je vrijedna i pametna djevojčica. Nakon toga je pojela svoj kolač i popila mleko.

Sjele su da zajedno odigraju igricu. Sofi joj je smjestila u krilo. Ana je s nježnošću gledala u nju zaigranu. Kako je slatka i fina bila. Nije željela da se rastane od nje.

Dok je malena pritiskala strelice, Ana primjeti kretanje ispred njene kancelarije.

Vrata se otvore i on uđe. Ona okrene glavu prema njemu, i stavi mu do znanja da ga je primjetila.

Vidjevši čim se zabavljaju zausti da nešto kaže, ali ona upozoravajuće podignu ruku iza Sofijinih leđa. To ga zaustavi.

- Sofi... - pozva je Ana nježno. Vidi ko je stigao...
- Tata! - pomalo iznenađeno uzviknu Sofija.
- Ajde poljubi tatu, a ja ću da ti spakujem stvari.

Sofija otrča ocu u zagrljaj.

- Gdje si patkice... - on je zbunjeno zagrlji.
- Sve je u redu tata, bila sam sa tvojom Anom - umiri ga stručno.

Na ono "tvojom" on upitno diže obrve. Stavljala je stvari u Sofijinu torbu izbjegavajući da gleda u njega.

- I šta ste još radile?
- Ručale smo, napisale zadaću...i igrale igrice - doda malo tiše.

- Ej, Sofi! Pa zaslužile smo da odigramo jednu igricu!
Bile smo dobre i vrijedne - ohrabri je Ana.

On pogleda sa smješkom u nju.

- Ko će moći sad izaći s njom na kraj! Pet minuta s tobom i svi su spremni da dignu revoluciju - uzdahnuo je šaljivo.

Sofija je pažljivo gledala čas u njega, čas u nju.

- Ma ništa se ne sikiraj Sofi. Tata je strog i prema meni kao i prema tebi. Ja ga nekad zovem Fred Kremenko kad galami.

- Ihihi...Fred Kremenko! - slatko se smijala.

On je pogleda iznenađeno.

Na polasku Sofija se slatko osmjehivala gledajući je. Ana je shvatila da bi htjela da je zagrlji. Raširila je ruke i zagrlila dragu djevojčicu.

- Zvaću te na telefon - prošaputala joj je dok su se grlile.

- Može - šapne i Ana njoj veselo.

U autu je Sofija veselo čavrljala. Začudoeno ju je pogledavao u retrovizoru.

Odavno je nije vidio ovako veselu i opuštenu. Jadno njegovo dijete. Bila je usamljena, a od razvoda je bilo još gore.

Gledao je da što više vremena provede s njom. Nažalost, zbog posla to i nije bilo mnogo. Majka joj je otišla na poslovni put pa će imati priliku biti zajedno nekoliko dana.

- Tata?

- Mmm?

- Ima li Ana muža?

- Nema, mislim da ima momka. Došla je prije tri mjeseca raditi kod nas.

- A tako... - pomalo razočarano odgovori Sofija.

- Svidjela ti se?

- Super je! Dala mi je broj telefona, mogu li da je zovem?

- Možeš, ako je nećeš gnjaviti.

- Neću, pametna je i zna igrati igrice. I zna matematiku bolje od tebe i mame.
- Stvarno?
- Aha. I rekla mi je da postoji Zakon po kome djeca imaju svoja prava.
- Već! Dugo joj je trebalo da te poduči! Sad ćeš i ti, kao i ona, da mi se suprostavljaš! Nije mi dosta nje! - promrmlja sebi u bradu vrteći glavom.
- A kakav je to zakon?
- Kad navršiš osamnaest onda čitaj zakon!
- Osamnaest? Tek onda? Rekla sam joj kad mi je rođendan. Ona kaže da si ti Bik i Majmun. A ja sam Rak i Pas.
- Bik? Meni govori da sam tvrdoglavi jarac!
- Jarac? - zbunjeno će dijete.
- A još nije stigla da me počasti s tim da sam majmun.
- Pa to je u horoskopu tata! Jel' ti nju ne voliš?

- Ma volim je, samo je ponekad neposlušna. Neće da popusti.

- Mama kaže da nećeš ni ti. Kao da se udala za automat.

- Lijepo je ona pelješila taj automat!

- I tata... ja se od danas zovem Sofi.

- Sofi? - zbunjeno ponovi.

- Aha. Ana kaže da je to moderno. I meni se više sviđa. Neću da me zovete Sofija kao da sam stara baba.

- Vidim ja da će meni trebati čelični živci za tebe i Anu... - uzdahnuo je.

POGLAVLJE 2.

- Tata...
- Mmm... - Sofija se vrtjela oko njega dok je gledao utakmicu.
- Ana nema momka.
- Šta? - odsutno reče.
- Ana nema momka - ponovi Sofija mršteći se. Opet je ne sluša.
- Ma ima kako nema. Otimaju se za nju...
- Rekla mi je da nema! Ti ništa ne znaš! Jesi li je pitao?
- Nisam Sofija, to su lične Anine stvari i ne treba je pitati ako sama ne kaže - nije htio priznati pred djetetom da ga ova informacija interesuje.
- Pa kako da ti nešto kaže kad je ne pitaš?! - razljuti se malena.

- Sofija... - opomenu je otac.

- Pa šta ti nju uopšte pitaš u firmi? Šta joj govoriš?

- Pričamo o poslu dušo.

- Ma pričaš ti bez veze! - bilo joj je dosta silnih pravila.

- Sofija! Kakav je to rječnik! Al' si se izbezobrazila! – prekorno je pogledao kćer. Kad si pričala s njom? Gnjavaš je?

- Pričamo... ne gnjavim je, malo radi sa mnom zadatke, malo... igramo igrice, pokazivala mi je svoje slike kad je bila mala... Sad smo drugarice...

Svaki dan je zvala Anu sa očevog telefona. Obećavao joj je već deset puta da će je voditi do nje ali “ne sada”.

- Šta ti je još rekla?

- U vezi čega?

- U vezi... mene, momka... o čemu ste pričale?

- U vezi tebe ništa. Kad sam je pitala ide li u bioskop s momkom, rekla je da ide, ali sa rođacima jer nema trenutno momka.

Nije smjela ocu reći da je ispitivala Anu kako to "odrasli prvo vole nekoga, pa ne vole".

Ana je razumjela djetetovu zbunjenost i fino joj, biranim rječima, objasnila koliko je mogla. Učinilo joj se da je Sofija zadovoljna onim što je čula.

- Znači tako... pričate vi svašta...

- Kako ona mnogo bolje zna da se druži s djecom nego ti i mama?

- Zato što se druži sa bratovom djecom. Oni su mlađi od tebe. Ponekad ih čuva, pa zna šta djeca vole.

- Pitaćeš je da dođe kod nas?

- Šta ti pada na pamet! Da ti majka poludi...

- Zašto? Vi ste se razveli, i opet ćete se oženiti s drugima...

- Ko ti je to rekao?

- Mama...

- Valjda će to biti brzo... voljeću ga ja više nego ona!
Samo da ne bankrotiram dok se to ne desi...

- E to baš i Ana kaže! - pobjedonosno se osmjehnula
skočivši naglo.

- Šta kaže?

- Baš to! Isto kao i ti! Što je pametna! Da ćeš ti
voljeti maminog novog muža isto koliko i mama. I da
ja ne treba ništa da brinem oko toga. Jesam li ti rekla
da je nevjerovatna! - bacila se oduševljeno u očevo
naručje prezadovoljna svojom novom prijateljicom. I
možda... možda... novom mamom, ako sve uradi kako
treba i nagovori oca...

- Kako meni zapadnete sve iste nije mi jasno... -
uzdisao je smijući se.

- Zato što smo mi žene sve iste tata...

- I to ti je Ana rekla?

- Naravno...

- Ne mrvi opet po stolu, skupićeš sve mrave - osmjehnuo se šaljivo dok je sjedila na čošku velikog, šest metara dugačkog stola, punog raznih papira.
- Kritikuješ me ko da sam Sofinog uzrasta. Kupi usisivač za sto ako ti smeta – nastavila je da gricka nimalo se ne obazirući na njegove primjedbe. On je sjedio za svojim stolom, nasuprot njoj.
- Sofija stalno priča o tebi...
- Na koga ti je kćer onako slatka? Na tebe nije...
- I ona je meni probila uši s tobom. Nisam znao da voliš djecu. Dobro si se snašla.
- Što ih ne bi voljela? Šta si mislio, da sam alergična na djecu?
- Neko zna s djecom... a neko ne zna, iako ih voli.
- Tetka sam, možda mi je to pomoglo. Volim bratovu djecu, često sam s njima a Sofi me se baš dojmila. Ne sjećam se da sam skoro tako "kliknula" s nekim.

- Iznenadio sam se.

- Stvarno? Zašto, pa ti si Gargamel a ne ja. Kakva ti je gospođa bivša? Kad se vraća s puta?

- Što, da i s njom ne namjeravaš da se sprijateljiš?

- Teško, ali bi mi mogla otkriti par trikova s tobom. Da mi daa neko uputstvo za rukovanje tvrdoglavim šefom.

- Čepala me ona, pa bi sad i ti.

- Pa djeluješ pitomo i medvedasto pa nam dođe da te čepemo... Nemaš sreće, uvijek ti zapadnu zafrkane žene.

- E tu si u pravu. Nisam se razveo od jedne, a već si došla ti da nastaviš gdje je ona stala. Ne trebaju tebi savjeti od nje, mnogo bolje se snalaziš nego ona.

Prestala je da gricka, ostavši bez teksta na ovo.

- Prosto ne vjerujem da ovo čujem od tebe. Ajde šta se žališ! Šta bi ti bez nas. Mi te tjeramo da daš maksimum od sebe. Kad vidim da iskačeš iz kože onda znam da si dostigao plafon.

- Daću ja tebi plafon... - uzdisao je smješkajući se. Danas dolazi onaj za novu reklamu. Izludiće me.
- Pa ti eskiviraj. Ja ću ga dočekati. Kako on smara tebe, tako ću ja njega.
- To ti ide od ruke!
- Nemoj ti mnogo da se žališ na nas... Trebao bi nam biti zahvalan što te toliko “pazimo”. Bivša te je “dobro vaspitala”, tako da ćeš biti odličan drugi muž gospođi sa petog sprata.
- Tamari? Otkuda ti to?
- Pa jeste li tri dana bili “na službenom putu” zajedno? Po nekim informacijama, već si viđen za tu titulu.
- Informacije su ti totalno pogrešne, bili smo na poslovnom putu, nemam namjeru da joj budem muž.
- Uuu... ko tebe šta pita tako poštenog i medvedastog! Važno je šta gospođa odluči.
- Ogovaraš po firmi?
- Tebe uvijek! I u firmi i van nje.

- Kako bi bilo da ja tebe počnem? Da pitam okolo šta je sa onim visokim što te dovezio nekoliko puta?

Podigla je obrve iznenađeno.

- Ili s onim nekidan? Što je izbezumljeno šetao od sprata do sprata, jer su mu slagala kako se prezivaš.

- Njega sam upoznala na jednoj zabavi, prije jedno mjesec dana. Nisam mislila da će se blenton stvarno navatati i doći da me traži. Dala sam mu pogrešan broj, pogrešno prezime, ali me je opet nekako pronašao.

- Oće to kad je čovjek zaljubljen i uporan.

- Jesi li ti bio takav?

- Nisam imao potrebu za tim, mi smo prohodali kao studenti.

- Znači, skoro ni ne znaš kako je to biti zaljubljen.

- Ali ti izgleda znaš... - posmatrao ju je pažljivo da je sva pretrnula.

- Dokaži ako možeš... Šta fali ovako, prošetam nekog kad mi se sviđi bez zaljubljanja.

- Gdje je onaj što te dovezio?
- On je bivši.
- Onaj drugi, "tajanstveni", što je dolazio po tebe?
- "Tajanstveni"? I njega si snimio? - čudila se. I on je bivši – znala je za koga pita, ali mu nije imala namjeru reći da joj to nije bio momak.
- Šta kod njega nije valjalo?
- Bio je previše tajanstven – mudrovala je dalje.
- Svi imaju mane... kakav sam ja?
- Nešto se ne sjećam da smo bili u šemi... Ali i bez toga da ti kažem... osim što si medvedast, pošten si toliko da živciraš.
- Pošten? To mi je mana?
- Veelika. Vidiš da si i bivšu iznervirao sa svojom dobrotom. Ali ne brini srediće tebe gospođa iz Uredništva.
- Nemam takve namjere s njom, a i Sofiji bi se teško svidjela. Nema baš vremena za djecu.

- Pametno! Pitaj ti Sofi... može ti mnogo pomoći oko žena. Svaki dan je odraslija, plus je pametna, plus je hrabra.

- Dobro, a šta je s ovim novim? Je li to ozbiljno? Ideš li s njim ili ne? Sofija kaže da uopšte nemaš momka. Doduše, koliko je zapela za tebe, sigurno je to izmislila.

“Kojim novim?” čudila se u sebi. Ali firma je bila leglo tračeva kao i svaka. Ko zna šta su njoj prišivali. Ipak nije imala namjeru da mu olakša dok joj ne bude jasnije zašto je ovoliko ispituje.

- Ništa još nije sigurno... - samo je neodređeno odgovorila.

- Sofiji se sviđaš ti... - kao da joj je htio još nešto reći. Vidjevši da oklijeva, uskočila je.

- Pa to je u redu, bićemo prijateljice dok nam ti dozvoljavaš. Da čujem kakvi su tvoji utisci? Jesam li dobila žuti karton na prvom druženju?

- Nisi - osmjehnuo se. Jako ste se dobro uklopile. Ne pamtim da joj se neko svidio kao ti.

- Ooo... - raznježila se.

- Kad bi joj zabranio da te zove, zaratila bi sa mnom sigurno. I... da znaš, nisu sve žene iste – gledao ju je čekajući da shvati šta govori.

- A to! Rekla sam Sofi tako da je ne zbunjujem, i da joj bude lakše. Zbunjena je vašim razvodom, muči je pitanje da li je neko od vas dvoje loš, zašto ste se razveli...

Imala je osjećaj da je ovo prvi ozbiljan, "dublji" razgovor između njih dvoje, a da se ne tiče posla.

Dvije godine su bili u istoj zgradi. Došla je iz male marketinške agencije u veliku novinarsku kuću, ali je tek prije tri mjeseca napredovala i došla u njegov tim.

Čim ga je prvi put vidjela zaljubila se. Nije znala ko je, ni šta je, samo joj je prirastao za srce kad su se prvi put sreli na stepeništu zgrade. Pozdravio je fino, osmjehnuvši se ljubazno. Odgovorila mu je malo zbunjena.

Onda je saznala da se rastao od žene, i da mu je razvod u toku, pa se povukla.

Prethodnih mjeseci ga je upoznala dobro i morala se složiti da je njegov oprezni i poslovni pristup ljudima, ustvari najbolji, iako ga je zafrkavala zbog toga.

POGLAVLJE 3.

- Sofija, idi vidi kod bake je li gotov ručak. Kad ručamo, idemo napolje.

- Do Ane?

- Kakva te Ana spopala! Idemo u šetnju i do Darkove ćerke! Danas joj je rođendan ili imendan... nešto jeste. Majka ti je tako rekla.

- Neću kod one napuvane koze! Idi sam! Ja hoću kod Ane! Vikend je, slobodna je - ljutito je zatvrdoglavila. Nije više mogla izdržati, niko je ništa nije pitao samo su joj izdavali naredbe kao da je vojnik.

Prišla je bliže ocu.

- Tata... Jesi li je pitao? - upitala je šapatom, osvrćući se oko sebe.

- Koga?

- Anu... jesi li provjerio ima li momka... - gledala ga je ne trepćući.

- Sofija - opomenu je otac.

- Neću da idem! - počela je tužno da plače.

- E onda marš u svoju sobu! Nećemo ići nigdje!

- Niko me ne voli! Niko! Samo vam smetam! - otišla je u sobu zalupivši vratima.

Ana... Znala je ponekad načisto da ga smori. Imao je osjećaj da to radi namjerno, iz čistog zadovoljstva. Stalno je donosila neke kolače, kekse od kuće i hodala s tom smiješnom dječijom kutijom okolo. Došla bi kod njega, izvadila i njemu na tanjirić, sjela bi, grickala keksić i krenula da filozofira.

Bila je majstor svog posla. On nije umio tako vizionarski da razmišlja, pa bi ga totalno potopila silnom gomilom ponekad futurističkih ideja.

Bio je zadužen da je spušta na zemlju. Vremenom se navikao na te njihove razgovore. Nisu mu smetali, čak mu je nekako sve to pomagalo.

Umjela je da bude brutalno iskrena. Kad bi je čuo, od šoka se nerijetko morao smijati. Šta li joj je sve padalo na pamet. Čitala je ljude kao što čita novine.

Na početku kad je došla u njihovo odjeljenje Marketinga, jedna koleginica mu je rekla da se on Ani sviđa. I njemu se činilo da je tako. On je bio u procesu razvoda. Nije mu bilo ni do čega. Puno posla, tužno dijete, razmažena bivša žena. Vjerovatno je saznala u kakvoj je situaciji. Postala je profesionalna i uzdržana.

Da se tad nije povukla, možda... Da je samo slutio da ga ozbiljno voli i da to nije bio prolazni ženski hir...

Saznao je da ima momka. Ni samom mu nije bilo jasno zašto ga je to iznenadilo i uznemirilo. Vidio ga je četiri puta. Zapamtio je i dan i datum i kakvo je bilo vrijeme kad je ovaj dolazio po nju.

Na njenom licu je tražio znakove zaljubljenosti. Želio je da zna koliko joj se sviđa taj momak. Nekad bi došao kolima po nju.

Već duže vrijeme nije dolazio. Pitao se gdje je.

Nekoliko puta je bio u napasti da je otvoreno pita, ali se suzdržao.

Imala je blisku prijateljicu koja bi njega tajanstveno pogledala, kad bi došla kod nje u kancelariju. Pitao se je zna li ona možda da se on dopada Ani.

Išao je na posao rado. Zbog nje. Na poslu je imao red, mir i dobre kolege. Sve ono što nije imao u privatnom životu.

- Pa dobro, zašto to jadno dijete toliko gnjavite? Zar mislite da ste vas dvoje najvažniji? Sram vas bilo! Ko je ta Ana što je stalno spominje? Zašto je problem da se vide?

- Tata! Nemoj sad i ti!

- Ma naravno! Uvijek ista priča nemoj sad, nemoj sad! A kad ćemo! Kćer ti raste, nema vremena čekati da se ti oraspoložiš! - ljutito mu reče. Je li ona kriva što joj majka misli da je princeza? Što ti nisi bolje gledao! Sad se izdireš na nju!

Otišao je do vrata Sofijine sobe i pokucao na vrata.

- Sofija, deka je... Mogu li ući? - otvorila je vrata i uletjela mu u zagrljaj jecajući.

- Djedova curice... reci ti meni ko je ta Ana grlio je unuku žalostan zbog djetetovih muka.

- Deko... Ana radi s tatom, i super je. I prema njoj je tata strog. Ali se ona ne boji. Rekla mi je... rekla je "ne daj na se, baci poda se..." pokušavala je da se tačno sjeti.

- Hahaha, rekla ti je "ne daj na se, samo poda se"?! - bogme je baš hrabra.

- I tatu zove Mrgud i Fred Kremenko!

- Juhuhu... ihih - smijao se djed čuvši to. S njim je krenula i Sofija da se smije.

- I djede...da bi nervirali tatu, Ana me zove Sofi!

- Sofi? E sad ću i ja tako da te zovem. Idemo ručati, pa ćemo zajedno nervirati tvog oca... Sofi!

Za stolom je opet bila vesela. Dejan u sebi zahvali ocu.

- Dodaj mi salatu Sofi.

- Izvoli djede.
- Sofi, jel' da je baka napravila fin ručak?
- Aha. Ana kaže da moram dobro da jedem kod bake, a da izbjegavam "s..splačine"..
- Splačine Sofi, kaže se splačine.
- E to.

Oboje su se pravili kao da on nije s njima. Uzdahnuo je. Znao je šta rade. Osvećivali su mu se zbog Ane. Sad ju je i njegov otac zvao Sofi.

Na kraju ručku mu je bilo jasno da ga neće ostaviti na miru. Stari je pedeset puta nazvao Sofiju Sofi.

Morao je zvati nju.

- Alo šefe? Šta je sad? Dosadno ti je, pa bi da radimo!

- Gdje si, smetam li?

- Evo me sunčam se u dvorištu. Čopila me neka depra. Vjerovatno tvoja. Preneseš mi svoju negativnu energiju, pa preko vikenda, umjesto da uživam, ja tugujem....

- Još i to! Sofija šizi, a sad mi i ti "začini" dan!

- Pa šta možemo! Ti nama uništiš dan, pa ti se to vrati – zafrkavala ga je.

- Sofija je zapela, hoće da te vidi.

- Koja Sofija? Ja poznajem samo jednu Sofi. Kćerku od jednog Mrguda.

- Dobro Sofi! Hoće da te vidi! Možemo li to izvesti?

- Možemo! Ponesi novčanik, dođite po mene i idemo u provod!

- Novčanik?

- Šta misliš da ćemo te zabavljati badava nas dvije!
Za sat vremena! Dok nam spremim jelo!

Dogovorile su se da svaki dan imaju u kući domaće grickalice, mafine, kolače. Jedan dan ih je spremala ona, drugi majka, treći snaja. Pa tako u krug. Zato je na poslu uvijek imala svoju čuvenu kutiju.

Svidio joj se od prvog dana kad je došla.

Iako je bio ozbiljniji tip muškarca, svaki osmeh mu je bio iskren, svaka rečenica bez skrivenog značenja, svaka namjera jasna.

Bez obzira na situaciju, ipak je u sebi poštovala njegovu ženu. Odabrala je dobro, ali je željela da bude ambiciozniji, da se gura, druži sa moćnima i postane dio elite.

Ana je tad bila sa momkom kome je priča o parama bila najvažnija tema. Bio je velika cicija, opominjao je ako bi nešto kupila na svoju ruku, iako nikad nije bila rastrošna.

Ali je bila žena kojoj bi se svidjele cipele, suknja, parfem. Odmah bi dobila kritike da je mogla proći jeftinije. Za običan izlazak, pravio je plan ko da idu u inostranstvo, a ne na sastanak i to većinom bez večere.

Na brzinu se spremila, spakovala korpu sa hranom i izašla pred kuću da ih sačeka. Nije još bila spremna na radoznalost svojih ukućana.

Ugledala je srećni Sofijin osmeh dok su joj se približavali. Dijete je bilo divno, on joj se sviđao, otvorio im se izgleda put da probaju ono što su potajno željeli.

POGLAVLJE 4.

- Ana! - Sofija je podigla ruke u vazduh, sve skakućući na zadnjem sjedištu kad je zaustavio kola ispred nje. Smijući se, otvorila je zadnja vrata da zagrlj djevojčicu. On je poluokrenut, sa smješkom gledao njihovo pozdravljanje.

- Zdravo Ana - pozdravio je i on dok su se njih dvije grlile.

- Zdravo i tebi... - samo mu je dobacila.

- Gdje si ti meni Sofiću! Pa kako si mi? - poljubila je nježno u obraz. Malo tijelo u njenom zagrljaju budilo joj je strahovite emocije. Nije mogla da razumije samu sebe.

- Superrr!- oduševljeno je odvratila malena kao iz topa, zagrlivši je čvrsto malim ručicama. Sjedi ovdje pored mene! - vukla ju je.

Razdvojile su se, gledajući jedna drugu u oči, obe srećne što se vide. Ubacila se pored nje na sjedalo.

Malena se stisla uz nju. "Vjerovatno želi da je zagrlim" zaključila Ana.

- Imaš li neku želju gdje da idemo? Šta bi željela da radimo? - upita je prebacivši ruku da je privuče k sebi. Po njenom osmjehu shvati da je dobro pretpostavila šta dijete želi.

- Može bilo šta... ti sigurno imaš ideju...

- Hmm... da vidimo... - pravila se Ana da razmišlja dok je Malena širom otvorenih očiju čekala to "čudo" koje će joj "velika prijateljica" predložiti.

- Ovako... šta misliš da prvo odemo do mog prijatelja? On ima "Zoošop", prodaje hranu za životinje. Ja imam papagaje, pa ću im tamo kupiti sjemenke. Poslije toga ćemo vidjeti gdje bi se tebi išlo...

- U šoping centar!

- Dobro, i to je jedna od mogućnosti...

Pogledala je u njega, namrštitio se odmah kad je čuo Sofiju. Izgleda da mu se predlog nije svidio.

- Ajde, prvo nas odvezi preko mosta, do "Zoošopa".

Sofija je čavrljala veselo cijelim putem, dok su njih dvoje većinom ćutali i smješkali se slušajući malenu.

- Evo moje dame... stigli smo - obavijesti ih kad je stao ispred radnje. Nalazila se u stambenom naselju, prijatelj je u prizemlju svoje kuće otvorio radnju. Uz nju je bilo i malo igralište za djecu, pa je tu ponekad dovodila Zoju i Viktora.

- Idemo li i mi s tobom? - pitao je okrenuvši se prema njima.

- Naravno! Jesi li ponio novčanik? - smijala se.

- Ovdje će mi trebati? Za sjemenke?

- Džaba se nadaš... nećeš se tako lako izvući...

- Aaa! - vrisnula je malena kad je u velikom staklenom izlogu ugledala malo štene kako gleda u nju. Tata, tata, dođi brzo! - uzbuđeno ga je zvala.

- Aha... znači nešto si naumila... - smješkao se nježno, zamišljeno je gledajući. Bilo joj je neprijatno da vidi koliko se vezala za njegovu kćer.

Nije mogla objasniti šta je toliko privlači curici.

- Naumila, naumila... - tajanstveno mu odgovori dok su prilazili Sofiji.

- Vidi ga što je sladak! - pokazala je malo štene čokoladne boje.

- O ne! Samo to ne... - počeo je odmah da se brani. Ne možemo kupiti štene Sofija! Majka ti ne dozvoljava da držiš u stanu životinje, a baka i deka ne mogu da brinu o njemu.

Malena se odmah sneveselila, ništa ne rekavši. Već nekoliko puta je probala da nagovori roditelje da joj nabave ljubimca, ali bezuspješno.

- Samo polako Sofi! Ako budeš nešto željela ja ću ti kupiti! - ljutito ga je pogledala. Baš je iznervirao takvom netaktičnošću.

Dijete je zbunjeno gledala čas u njega, čas u nju.

- Ne vrijedi Ana... ako on i popusti, neće mama...

- Ovako ćemo... ako ti se nešto dopadne baš baš... prvo moraš malo da razmisliš...

- Dobro - bezvoljno se složila.
- Sofi... ako budeš sigurna da to želiš, ja ću se brinuti o tvom ljubimcu.
- Ti? Hoćeš? - ganuto je pitala.
- Obećavam! A možeš i da dolaziš ovdje kod mog prijatelja, i da se družiš sa svim životinjama. Ne moraš da uzmeš jednu.

On je na ovo zavrnuo očima.

- Dobro Sofija, dogovorićemo se - popusti uzdahnuvši.

Za nagradu dobije dva srećna osmjeha.

- Idemo li? - malena potrča prema radnji.
- Dužna si mi - šapnuo je nasmiješeno idući pored nje.
- Samo ti piši, odužiću ti se jednog dana... - uzvratila mu je s osmjehom.

Radnja je bila ogromna i puna živih ljubimaca. Nudili su često štence, kojih su se ljudi htjeli da rješe.

Praktično su imali berzu gdje su dolazili i oni što nude i oni što traže. Mnogo životinja je preko radnje udomljeno.

Sofija je ušla bez riječi, gledajući oko sebe. Kao da su ušli u bajku. I Ana se svaki put tako osjećala. Radnja i vlasnik su bili nevjerovatno pozitivni.

- Šta je ovo? - on je začuđeno gledao zastavši na vratima. Unutra je već bilo troje djece koja su vriskala okupivši se oko jedne mačke i njenih mačića.

I Sofija je odmah jurnula k njima.

- Ovo ti je praktično dječiji vrtić. Potrošim mjesečno barem 50 evra dovodeći bratovu djecu ovdje. Ali zato... nedjelju dana prepričavaju kako im je bilo. Sad kad sam ti otkrila, Sofija ti neće dati mira...

- Ooo koga to vidim? Šta je sad, počela si i odraslu djecu da dovodiš, hahaha... - momak visok, uredan, u zelenoj pregači priđe njima i poljubi Anu u obraz. Onda pogleda njega.

- Dobro došli, ja sam Vedran - ljubazno pruži ruku Dejanu.

- Hvala... ja sam Dejan.
- Evo sam ti dovela nove mušterije.
- I sad ću ja da ih zabavljam jedno dva sata po mogućnosti? Deset evra odmah... - uzdahnuo je Vedran pruživši ruku.
- Evo ti stipso... - stavi mu deset evra u ruku smijući se. Ali da nas zabavljaš dva časa, a ne ko prošli put, ja završim čisteći ti radnju.
- Pa jesi li tražila da ti zabavim rodbinu? I jesam li ih zabavio? Prosuli su pseću hranu pa sam ih natjerao da čiste. Neka se nauče radu od malena...
- Hahaha... Ajde ti tamo, imaš mušterije, ja ću s njima sama obići radnju.
- Kako se zove malena?
- Sofija... Ej, nemoj napisati to... napiši Sofi.
- Ok, vidimo se.
- E sad da ti objasnim... - okrenula se prema Dejanu.
- Baš me zanima objašnjenje...

- Poznajemo se od djetinjstva, u ovom naselju smo i mi ranije stanovali. Išli smo zajedno u osnovnu. Kad je završio srednju, nije mu se išlo na faks pa je otvorio prodavnicu hrane za ljubimce. Zatim je radnja postala berza, ako imaš životinju koju želiš pokloniti dođeš kod njega. I tako se godinama malo po malo širio. Ima tu malo igralište pa se djeca druže sa životinjama iz radnje. Ja kod njega imam dvije kokoške. Za njihovu hranu sam mu dala 10 evra.

- Kokoške?

- Aha... pripadaju bratovoj djeci, kupili su ih kad su bile pilići, ja plaćam hranu, a oni dolaze da ih obiđu i dobiju jaja za nagradu.

- Mislio sam da si posebna samo na poslu...

- Posebna? Možda sam tebi "posebna"...

- To je tačno - mirno je potvrdio klimnuvši glavom i skoro je frapirao.

Ostala je bez teksta. Toliko je vremena bio miran, a sad odjednom daje takve izjave...

- Sofi će dobiti bedž - pokazala je Vedrana kako prilazi Sofiji. Pružio joj je ruku da se upoznaju i pokazao joj bedž.
- Vidi šta sam dobila! - dotrčala je oduševljeno k njima...
- Bravo Sofi! Dok si ovdje, ti si kao i ostali dužna da se brineš o životinjama u radnji. Možeš i da izabereš o kojima ćeš se starati, dok ih neko ne udomi.
- Važi! - zadovoljno se osmjehnula i otrčala nazad.
- Sad će provesti sigurno dva časa razgledajući po radnji. Kad krenemo možda ti napravi scenu...
- Scenu? Samo neka proba!
- Nemoj da si takav... malenoj je potrebna pažnja... Zbunjena je i tužna. Da barem ima brata ili sestru...
- Nisam siguran jesi li ti samo djetinjasta, ili si dijete...
- Ajde ne filozofiraj moralisto! Sad ćeš ti tu da nam kvariš raspoloženje! Ako se budeš bunio, kupiću joj papagaja koji govori.

- Blago meni... mogu ga jedino držati u kancelariji.
- Ne mogu da shvatim zašto joj nisi uzeo barem ribice, ili kornjaču...
- Majka joj ne voli životinje, plaši ih se.
- Ma vas dvoje ste dva snoba, čini se meni... -
uzdahnula je rezignirano.

Sofija je razgledala po radnji, zapitkivala Vedrana. Došle su još dvije porodice s djecom. Odmah se upoznala s njima, pa su joj oni, kao stari posjetioци, pokazivali svoje ljubimce.

Njih dvoje su bili u blizini, pazeći na malenu. Pričali su neutralno, prećutno se dogovorivši da ovo vrijeme bude Sofijino.

Pravila se da ne primjećuje kako je ponekad gleda. Dvije godine je sanjala o njemu a sad nije znala šta bi s njim.

Na odlasku, Sofija je pokazala zrelost, složivši se da će još malo razmisliti koju životinju želi za kućnog ljubimca.

Dejan joj je obećao da će je uskoro opet dovesti.

- Tata... možeš li da mi kupiš hranu za onu kucu i one mace? Da ostavim Vedranu... - gledala ga je molećivo.

- Naravno, bravo Sofija... Sofi. Jako lijepo što si se sjetila - galantno joj je dao pare da kupi hranu. Otrčala je sva srećna do Vedrana.

- Rekla bih da nije bilo teško...

- Nije kad si ti tu kao "prevodilac". Da smo se nas dvoje dogovarali, bilo bi i suza i svađe... Sad bolje razumijem zašto si onako dobra na poslu... Marketing je kao stvoren za tebe.

- Mnogo ćeš ti toga još naučiti... - mudrovala je.

Obukao je tamno plavi lagani džemper i košulju ispod. Jako lijepo su mu stajali na svjetlo smeđu kovrdžavu kosu. Oboje su bili u džins pantalonama i patikama.

Spremajući se za sastanak, odlučila je da se ne dotjeruje, dijete je bilo s njima, sigurno će je majka ispitivati ko je ona.

Dvoumila se da li da veže crnu kosu ili ne.

U kolima su se počastili sendvičima i kolačićima, pa su prošetali kejom.

Trčkarala je ispred njih, pričala, zapitkivala ih.

- Tata... mogu li dobiti sladoled?

- Kasno je za to, već je večer, prehladićeš se.

- Znala sam... - uzdahnula je.

- Ali možeš dobiti jedan fini voćni čaj. Ja ćemo i Ana isto nešto popiti.

Sjeli su svi troje u kafić, oko stola su bile dvije klupe. Ana i Sofija na jednu stranu, on na drugu. Noge su im se dodirivale ispod malog stola.

- Uh čaj... namrštila se malena kad je stigao napitak.

- Bljak... čaj! - i Ana se namrštila podržavajući Sofi - odlučila je da zafrkava njega dok ih je bez riječi, sa osmjehom posmatrao samo vrteći glavom.

- Reci ti meni sluša li tebe ovaj tvoj tata? - upita je da promjeni temu.

- Ne sluša! - ispalila je Sofija nezadovoljno.

- Ma šta mi reče?! Pa treba odmah da mi to javiš, da mu ja podapnem nogu, ili prolijem sok u krilo ili namažem ljepilo na radni sto...

- Hihhi... - smijala se malena svjesna da se Ana šali. Onda se malo uozbiljila, gledajući je kao da želi nešto pitati.

- Reci slatka... šta se ustručavaš - gurkala ju je veselo Ana - vidim ja da bi ti nešto rekla...

- Imaš li ti momka ili nemaš?

Isti sekund pogledi im se sretoše. Osmjehnula se na ovo.

- Nemam dušo. Ima nekoliko momaka koji su zainteresovani da im budem djevojka, ali nisam sigurna da su pravi za mene.

- Svi su zaljubljeni u tebe? - raširila je okice zapanjena tolikim interesovanjem momaka za Anu. Pa tata to je cijela gužva! A ti samo ćutiš! - vrisnula je skoro ljutito.

- Polako ljubice moja, oni jesu zainteresovani, ali mi žene moramo pažljivo da razmislimo koga da odaberemo.
- A koji je najljepši?
- Najljepši? - Ana se začudi na ovo. Misliš koji je najzgodniji?
- Da, onaj koji je najzgodniji uzeće te... - tužno i polutiho je konstatovala.
- Sofi... najbolji je muškarac koji ima dušu...dobro srce, i koji će biti dobar muž i otac. Nije najbolji onaj koji je samo zgodan.
- Nije? A tata? Je li tata zgodan? Možda je previše ozbiljan... - ispitivački ju je zabrinuto gledala.
- Joj srećo! Šta tebi pada na pamet! U redu... da ti kažem... - uzela ju je za ručice nježno. Kao i za mene, i za tatu se interesuju djevojke...
- Djevojke? - namrštila se. Koje?
- Pa... kako ti kažeš, i tata je prilično zgodan...

- Ali ima mene... - bezvoljno je dodala.

Ani se srce uzlupalo, samo što nije zaplakala.

- Slušaj Sofi... to što ima tebe... je nešto najljepše na svijetu. Da nema tebe, ne bi ništa vrijedio! - ozbiljno je gledala Sofiju milujući je po obrazu.

Malena je samo uzdahnula ne usuđujući se radovati naglas. Niko joj nikada nije rekao ovo. Mama joj je rekla da nju voli posebnom ljubavlju, i da se ta ljubav razlikuje od odnosa muškarca i žene. To je donekle razumjela.

Ali se stalno pitala hoće li je tatina nova žena i mamin novi muž voljeti, ili će im samo biti teret... Bila je sigurna da Ani ne bi smetala.

Na povratku, kad su sjele na zadnje sjedište, popela se na Anu smješkajući se.

Krupne oči su govorile da malena očekuje zagrljaj. Zagrlila je čvrsto curicu, pitajući se kako se moglo desiti da zavoli dijete više nego oca...

Sjedila joj je tako cijelo vrijeme u krilu. Još kad bi ih i on zagrlio... možda bi taj sekund postali porodica.

Osjećala je kako je gleda u retrovizoru iako je u kolima bilo slabo svjetlo.

Nije imala problem što voli njega, nego i njegovo dijete... Kao da je upala u neku klopku... Kako će je dijete opisati majci? Hoće li im praviti probleme? I šta da uradi ako se to desi?

Sofija je bila umorna, a ona zamišljena. Dok su došli do njene kuće, dijete je već spavalo. Dan joj je bio uzbudljiv...

- Nije se onoliko izvrištala i ispričala od kada se rodila - tiho je rekao kad se uspjela izvući iz kola.

- Svako dijete treba da se raduje i da vrišti od sreće, nije robot! - izgledalo je da su on i bivša bili ko dva namćora u vezi.

- Mnogo ti hvala - pomilovao je nježno po obrazu.

- Ejj, Mrgude! Nemoj mnogo da umišljaš... - šeretski se nasmješila otvarajući kapiju.

- Čujemo se sutra... lijepo spavaj...

Jedva da je uspjela zaspati. Ujutro se rano probudila. Majka je bila u kuhinji, otac je otišao u nabavku. Pile su kafu, i odjednom je odlučila da mora reći majci.

- Mama... zaljubljena sam u šefa dvije godine. Srela sam ga prvi dan kad sam došla u firmu na razgovor za posao. On je tada bio u procesu razvoda. Radili smo do prije tri mjeseca u različitim odjelima. Oprezan je dosta. Prije nekoliko dana slučajno sam mu upoznala kćer, i bojim se... ne znam ni ja kako... zavoljela sam dijete možda više od njega. Izgleda mi krhka, usamljena i tužna. On je divan otac, bori se... ali radi po cio dan, bivša mu je počela putovati, a izgleda ima i novog frajera. Nije mi problem on... krila sam dvije godine to od njega, ali imam problema sa djetetom. Najradije bi je uzela sebi.

- Znači razveden je... to je komplikovana situacija. Možda je najbolje da popričaš s Renatom... - predloži joj majka tiho.

Bila je jako pametna i smirena žena koja je lijepo umjela da posavjetuje svoju djecu. Renata je bila njena drugarica iz srednje. Završila je psihologiju.

Ana je razumjela da porodica možda neće biti baš srećna s njenim izborom. Ali je znala i da joj se neće mješati u odluke.

Ustvari, najviše se plašila njegove izdaje. Je li njegovo interesovanje za nju naglo skočilo zbog Sofije? Zašto do sada ništa nije rekao? Da je barem bio neki "jači" ljubavni nagovještaj ranije...

Osim što ju je povremeno "indirektno" ispitivao, a ona se pravila da to ne primjećuje, što je bio pažljiv i brižan, ništa drugo nije preduzimao. Rijetko je išao s njima na piće poslije posla, doduše imao je toliko obaveza da nije ni stizao.

Ana se ponekad pitala očekuje li da se pomiri sa bivšom ženom. Niko u firmi nije znao njegovu situaciju, pa je samo mogla nagađati.

Ova tri mjeseca, od kada su blisko saradivali, je kroz njihove razgovore zaključila da ne razmišlja o bivšoj i da nije problem u tome. Malo bolje je razumjela njegovu situaciju. Nije želio da se opet zalijeće, ali nije ni izbjegavao temu "nove" gospođe.

Ćerku je rijetko spominjao, nije mogla zaključiti kakva je, da li je fina, razmažena...

Sad više nije mogla da se povuče zbog malene. Toliko je čeznula za njim, a sad se pitala šta da radi. U mašti je sve bilo lakše i ljepše. Jedino tamo nije bilo divne Sofije, koja joj je potpuno ukrala srce.

Imala je još jedan adut u rukavu... Ako sve krene pogrešno, promjeniće firmu. Već je imala ponuda. Znala je, ako razglasi da traži novi posao, da bi bilo još ozbiljnih poziva. Morala je ovo napokon raščistiti. Iskreno, plašila se raspleta. Naročito se plašila da ne povrijedi dijete koje ju je obožavalo.

Sutra su joj se oboje javili. Sofij je bila srećna zbog njihovog druženja. Popodne je trebao da je odveze majci. Kako li će žena reagovati kad je dijete bude pominjalo?

POGLAVLJE 5.

Na pauzi za doručak, zvao ju je da dođe kod njega. Ona je boravila u velikoj kancelariji, sa tri koleginice i dvoje kolega. On je bio na drugom kraju hodnika.

- Sofija ne prestaje da "trtlja" o tebi. Izvoli - pružio joj je kovertu. Moja kćer je zalučena tobom i poziva te na predstavu. Neće da idem ja s njom, nego ti. Pokušao sam da joj objasnim... ali mrka kapa.

- Kad ti to tražiš Mrgude... ali moraš da me lijepo zamoliš - smješila se.

- Zašto sam sad Mrgud?

- Ne znam... nekad me gledaš ko da si glup. A možda si samo namćor...

- Glup? - znao je da ga zadirkuje. Izgleda da sve žene u mom životu imaju potrebu da me zafrkavaju do koske, očito tako djelujem na vas. Ja se sad već pitam bi li trebao otići psihologu.

- Djeluješ tako medvedasto, pouzdano, kao da ćeš džentlmenski istrpiti ako ti se popnemo i na glavu. Zato te provociramo, da vidimo dokle ide tvoje džentlmenstvo. Ma šta da ti kažem... čim te vidimo, poželimo da te zafrkavamo. Danas žene mogu svašta. Da moja majka vidi kako ja tebe zamajavam, pala bi u nesvjest. Ona i otac su fini starinski tip, žena poštuje muža, muž poštuje ženu, majku svoje djece, domaćicu. Ne zna da isprži jaja, ali sve drugo joj je pomagao... pazio nas, učio s nama... Jednom nam je u šali rekao da nas majka uvijek šalje s njim da ga čuvamo od švalerki. Sad kad vidim Sofiju, čini mi se da nije daleko od istine, i ja bi poslala dijete da te čuva od drugih gospođa.

- Hahaha... - nasmijao se iskreno kao rijetko kada. Mene će jednom ubiti tvoja iskrenost. Šokiraš me na poslu, šokiraš me ovako...

- Pošto si dobra prilika, i imaš dobar posao, još si u gorem položaju. Kad se sve ocijeni, svaka dođe do zaključka, ako te zbari da će te do vijeka moći pilati. A ti nećeš eksplodirati, nego ćeš to stojički podnositi.

- Znači tvoja majka ti je uzor? Bićeš takva majka?

- Pa ne znam, volim djecu... ali to ne mora ništa da znači.

- Hoćeš li da živiš sa mnom? - iz čista mira ispali gledajući u nju.

Pokušala je da nešto kaže, ali nikako da izgovori. Otvarala je usta, ali glas nije izlazio.

- Pa čovječe ti nisi normalan, hoćeš da padnem iz fotelje ovdje u sred firme! - jedva je izustila.

- Izvini...

- Dvije godine nisi rekao ni jednu jedinu "konkretniju" riječ koja bi mi nagovjestila da te interesujem... a sada bez ijedne popijene kafe, nakon prvog izlaska, i to sa djetetom, ti me šokiraš...

- Izvini... nekako mi se čini da je priča suvišna. Nisam ni sam razumio zašto ti se ne usuđujem ništa reći. Tek kad si upoznala Sofiju, shvatio sam da u podsvjesti brinem kako ćeš se prilagoditi djetetu. Osim toga... bio je tu i strah da me ne odbiješ, da mi se ne smiješ... kad već insistiraš na iskrenosti.

Mlada si, neopterećena problemima, šaljivdžija... ne znam kad me zafrkavaš, kad misliš ozbiljno... Imala si momka, pa drugog, pa trećeg. Nisi ih baš nešto voljela. Pitam se imam li pravo da te uvlačim u svoje probleme. Najviše me sprečavao strah da ti ne upropastim život.

- Hmm... pitaj se ti voliš li me. To je pitanje svih pitanja. Voliš li me da si zbog toga spreman da se boriš za mene, za nas, a ne da tražiš izgovore. Mislim da sam ti do sada dala dosta znakova podrške. Znao si da mi se sviđaš, znači dvije godine ne mjenjam to... sad sam upoznala i zavoljela tvoju kćer, ni tu nema problema. Može li sad iskočiti neki treći razlog da bi nas minirao?

- Iako sam ja po tebi oprezan tip, mislim da je sad vrijeme za nas.

. Imaš li snage za novi početak? Da ponovo voliš? Dakako, sad realnije, što je još bolje nego mladalačka naivna ljubav. Jer sad nemaš ružičaste naočale, niti si uskraćen za "onu stvar" pa da odmah padneš na prvu koja te počasti.

- Evo, sad si mi rekla odj...!

- Ja?! Ništa nisam rekla, umišljaš!

Pročitao sam ti na čelu, nisi rekla glasno.

- Stvarno? Nosiću kapu kad sam s tobom!

- Iznajmiću stan, do tada imaš vremena da razmisliš.

-Roditelji su ti strogi pa ne smiješ dovoditi djevojku?
Hahaha...

- Vrdaš. Znaš šta mislim. Hoćeš li doći kod mene?

- Pa može... ako Sofija hoće. Mislim da bi bilo bolje
družiti se na neutralnom terenu.

- Nisam mislio na Sofiju. Nego, hoćeš li ti da... mi
budeš djevojka?

- Idi korak po korak, vidi prvo možeš li da živiš sam,
pa ćemo vidjeti. Zbog Sofije ne treba žuriti, a još je
veće pitanje jesi li ti spreman za djevojku.

- Zašto si izbjegavala da se slikaš kad smo bili sa
Sofijom?

- Pa zbog njene majke... treba žena polako da sazna za njenu prijateljicu. Sigurno će se odmah pitati šta sam tebi. Pomisliće da sam ljubazna prema djetetu jer lovim tebe preko Sofije. Jesi li razmislio šta ćeš da joj kažeš?

- Naravno, ne brini oko toga. Ti si svoje odradila, čekala si me dvije godine, sviđa ti se Sofija i još uvijek želiš biti sa mnom. Je li tako?

- Otprilike...

- Sve ostalo pusti da ja riješim. Ustvari, već je sve jasno.

- Dobro... moram da idem, imam stranku.

- Ana... hoćeš li da izađemo sami?

- Paa... dobro si se sjetio - osmjehnula se pomalo zbunjeno. Zbog tebe sam zaboravila kako je to izaći na sastanak.

- Ne brini, bićeš bolja od mene, ja ni ne znam kako se to radi, hahaha...

- Ne mogu da se naviknem na tvoju otvorenost... -
vrtila je glavom izlazeći iz kancelarije.

Radila je skoro polukoncentrisana, ne znajući šta da
misli o ovome novom "Dejanu".

- Alo? - mahinalno se javila na telefon.

- Spremaš li se kući?

- Ne još... - uzdahnula je.

- Ja sam kriv izgleda...

- Kako si pogodio?

- Čuo sam kako si uzdahnula nezadovoljno kad si me
čula.

- Na čemu si danas? Cijeli dan nešto umišljaš.

Hahaha... - napokon se uspjela nasmijati i doći sebi.

- Ako si se povratila od šoka, idemo zajedno kući? Da
prvo negdje odemo na večeru, pa ću te odvesti kući.

- OK, ajde hoću da vidim ovo tvoje današnje izdanje
do kraja. Radoznala sam da saznam dokle ćeš da ideš.

- Je li to znači da očekuješ... da se skinem?

- I skinuo bi se? U smislu da bi svukao svu odjeću sa sebe? I to si spreman da uradiš?

- Hahaha...

Nije mogla da dođe sebi. Neka sila ju je vukla, da ga ne pušta od sebe, sve dok je u ovakvom stanju. Ko zna, hoće li se ovo ikada više ponoviti. Da je mogla nekako snimiti ovo. Sigurno će se kasnije pitati da li je bila stvarnost.

Mirna je sjedila u kolima. Glava joj je bila prazna, čas bi joj došlo da se smije, čas bi se uspaničila.

- Ej, hrabra i neustrašiva Ana odjednom se preplašila... - zafrkavao je kad su se smjestili za sto. Evo napokon si dobila priliku da me imaš, i sad ne znaš šta ćeš sa mnom.

- Ma znam, ali me je to sve toliko iznenadilo. Dvije godine ništa, pa ovo... Ustvari, Sofija je razlog mog opreza. A drugi problem je što sam u šoku od tvojih predloga.

- Sviđaš mi se, ali se nisam usudio odmah na početku da ti išta kažem...

- A sad si odjednom siguran da sam ja prava za tebe?

- Molim te da me razumiješ... ako pogrešim opet, pa još i tebi napravim problem... Nisam vjerovao ni samom sebi. Trebalo je da se malo saberem i shvatim gdje sam. Onda si ti šetala onog bradatog... - pružio je ruku i sasvim prirodno isprepleo prste s njenima.

Ona je gledala u njihove ruke kao u nevjerovatan prizor. "Drži me za ruku..." pomisli sva se rastapajući. Koliko puta je to poželjela.

S druge strane, kad bi je iznervirao, ili bi bila u lošem raspoloženju, željela je da ta njena zanesenost s njim više prestane. Trajalo je dvije godine, izgledalo je da nemaju šansi i već se počela nervirati zbog svoje opsesije.

- Izvini ako sam ti bio hladan i nedostupan, bojao sam se da te ohrabrim. Pitao sam se šta ako ti se ne svidim, ako bi bio tvoj hir kao i ovi prethodni... pa trajao tri, četiri mjeseca.

Ispalo bi nezgodno, radimo zajedno. U teškim trenucima, maštao sam o tebi, ti si mi bila svjetla tačka. Osmjehnula bi mi se u restoranu, ili bi te gledao na kolegijumu, posmatrao bi kroz prozor kako dolaziš na posao... to me izvlačilo i radovalo. Tvojim dolaskom u firmu probudio sam se, shvatio da nisam jedini razvedeni tip, da ima dosta drugih u goroj situaciji od moje. Želio sam da izađem s tobom, ali sam tjerao sebe da te ne pritišćem, da ti dam prostora da budeš sigurna. Vidjela si i sama da izbjegavam razgovore po firmi, a sve da ne bi nešto rekao, ili nas kompromitovao. Sad mi se čini da je pravo vrijeme, i da ne treba više da čekamo.

Približio je glavu njenoj i poljubio je. Sjedila mu je s desne strane, uvr stola. Dugo je zamišljala te usne...

- Šta bi ti sada rekla kćer da nas vidi...

- Bila bi oduševljena! Nije to jedina čudna stvar.

Ćerka ohrabruje oca da nađe djevojku. Da mi je to neko rekao prije desetak godina...

- Nemoj o tome razmišljati. Važan je onaj pozitivni dio priče. Sofija je divna, oboje ste sasvim solidni roditelji, nisi gubio vrijeme uživajući, naučio si lekciju i sad si mnogo ispred svojih vršnjaka.
- Ako tako gledamo... Samo se osjećam kao da nigdje nema mene. Kao da sam nebitan.
- Pa tako si se postavio. Došlo je dijete, pa odgovoran posao... Od pet šefova koji su bili ispred tebe ti si najmlađi. A tvoj posao je danas zahtjevniji nego prijašnjim generacijama. Postao si šef u 32. godini, znači minimum 10 sati posla a najčešće 12. I... desi se da nemaš vremena za ženu, djecu... Tvoja je htjela titulu, pare, ali i da izlazite, putujete, itd... Ti to nisi stizao i nabila ti je komplekse. A baš zato te žene vole. Većina žena bi bila zadovoljna da su im muževi 50% kao ti. Koliko bi se žena udalo kad bi sve imale kriterijume kao tvoja žena? Niti 10%! Gdje da sve nađemo Supermene? Ona je odmah shvatila tvoje potencijale i upregla te da radiš za nju. Njen drugi će biti na funkciji, imaće zaleđe, znači stan od 150 kvadrata, kola... i vjerovatno isto bivšu ženu i djecu.

Sumnjam da ona hoće još djece. Ima Sofiju i ona je plan ispunila. Ti ćeš brinuti o Sofiji, ona će se postarati za sebe... imaće lijepa primanja, putovanja. U suštini, ne znam šta bi joj zamjerila. Osim što je iskoristila tebe, ništa drugo nije uradila nekome na štetu.

- Hmm... nisam ni s kim pričao na ovakav način, kad to ovako čujem čini mi se sasvim razumno.

- Meni se čini... da tebe muči jesi li to mogao da sprečiš... neki muškarci raspad porodice smatraju porazom.

- Nije zbog žene, nego zbog Sofije... nisam znao kako će ona to prihvatiti. Niko od mojih se nije razveo...

- I dalje je prilično zbunjena. Hrabra je i pametna, ali usamljena. Sad joj je najveća briga kakve ćete vi partnere naći.

- Tebe obožava...

- Znam, u potpuno sam drugačijoj situaciji nego prije desetak dana. I ja sam nju jako zavoljela i sad se plašim da ne uradim nešto pogrešno.

Ne želim biti tvoje rame za plakanje... Da ti svoje probleme prebaciš na mene, a ja iz ljubavi prema Sofiji da to moram prihvatiti.

- Znaš da ti nikad ništa ne bi nudio, da ne mislim ozbiljno.

- Jasno mi je, ali Sofiju sam upoznala slučajno. Mogla sam i da je ne sretnem. Šta bi se onda desilo, to je ono što me zanima. Bi li ti išta uradio da nije bilo Sofije?

- Kad god sam odlučio da te pozovem na sastanak iskrsnuo bi novi momak!

- Ajde ne pričaj mi priče. Bradonja je bio jedini momak. Onaj drugi nije imao veze sa mnom, nešto sam mu radila, platio mi je. Koristila sam "resurse" firme pa je zato "tajanstveno" dolazio da me posjećuje.

- Radila si na crno u sred firme?!

- Joj moralisto... Od sve moje priče ti si samo čuo da zaradim 200 evra sa strane... dva, tri puta godišnje - uzdahnula je skoro se nasmijavši. Svi to radimo.

Od nas šestoro u onoj kancelariji, svi imamo dodatne "posliće". Ne plaćate me toliko da bi vam bila bezrezervno odana. Uostalom, ne radim im reklame.

- Dobro, dobro, bolje da se koncentrišem na temu... ponovo si me iznenadila. Namjerno to radiš - osmjehnuo se stežući joj ruku. Šta je s ovim trećim?

- Opet si se za to zakačio? Tog trećeg bi trebalo da ti znaš bolje, jer ja nemam pojma o kome je riječ. Znam da je firma leglo tračeva...

- Vidjela te koleginica u gradu, držala si nekog momka ispod ruke...

- Pojma nemam... je li ga opisala? Da nije bio moj brat? Ne znam stvarno ko bi mogao biti. Ali momka nemam još od bradonje, znači više od godinu ipo dana.

- Čekaš mene? - upitao je meko.

- Bolje tebi da se zahvališ Sofiji, jer mi je već dojadilo da te čekam.

- Znam... oprost, ali sad smo sigurni oboje šta želimo.

- To je tačno. Da si me startovao dan prije nego što sam upoznala malenu bila bi sasvim drugačija prema tebi. Ovako, sad sam i ja svjesna odgovornosti.

- Plaši li te to?

- Ne, samo me brine da je ne razočaram. I da ti ne razočaraš mene. Ne zaboravi da je mene osvojila tvoja kćer, nisi ti.

- Hoćeš li da idemo u bioskop ili pozorište?

- Sada?

- Da, poslije večere. Htio bi da budemo još zajedno, ne rastaje mi se od tebe, a kao što znaš ne mogu ni u stan.

- Ja mislim da ti samo tražiš najjeftiniju varijantu...

- Hahaha... - smijao se njenoj sumnjičavosti.

Javila je kući da će se zadržati u gradu. U bioskopu su izabrali prvi film koji je bio na repertoaru.

Prikazivao se u maloj, intimnoj sali bioskopa, nije ih bilo desetak unutra.

Pomogao joj je da se smjesti. Odgovarao joj je polumrak i svjetlost sa bioskopskog platna. I da su sami jedno uz drugo.

Pogledao ju je osmjehujući se.

- Da zagrlim?

- Zagrli... - uzdahnula je spuštajući glavu na čvrsto rame. Namjestila se postance i stavila mu ruku oko struka.

- Ana... - uzdahnuo je tiho. Razumjela je kako mu je. Dobro da su ikako uspjeli da se nađu... moglo je biti i gore.

Bili su okrenuti ekranu, ali nije zapamtila ništa od filma. Kad je završio, obukli su jakne i s rukom u ruci krenuli do kola.

- Vozim te kući?

- Biće najbolje tako, ne vrijedi da otežemo.

Pa...Mrgude, moram da se pogledam u ogledalo i da vidim je li se ovo večeras stvarno desilo ili ćeš se ujutro pretvoriti u žapca.

- Nadam se da se nećeš predomisli... - gledao ju je ozbiljno dok su stajali pored kola. Parkirao je malo dalje od kuće.

- Naravno da neću!

Nije je pitao šta dalje očekuje od njega, znala je kad krene s nečim, da ne staje. I da će sve uraditi na najbolji način.

Mogla je slobodno da očekuje tretman kao da je princeza. Najteže je bilo pokrenuti ga. Takav je bio i u poslu.

Trebalo bi joj mnogo truda da uloži kako bi joj on odobrio projekt. Ispitivao bi je, pomažući joj ako je nešto preskočila, zaboravila ili pogrešno interpretirala.

Nikada nije nikome od kolega rekao da nešto ne valja, nego bi lagano kroz priču pustio da mu kažu sami kako zamišljaju to, pa bi ih kroz razgovor dopunjavao.

- Da te... poljubim?

- Probaj da odeš bez poljupca - smijala se.

- Ako nas neko vidi...
- Rizikovaćemo. Ne filozofiraj... nego radi... - ruke su joj bile oko njegovog vrata.
- Divna si... vidimo se ujutro. Lijepo spavaj... i nemoj da se predomisliš.
- Neću... a nemoj ni ti da sumnjaš u nas...
- Ni jednog trenutka nisam se dvoumio oko toga. Znao sam odmah da bi, ako se potrudimo, bili savršen par - pomilovao je po obrazu.
- Laku noć... - tiho je rekla gledajući kako sjeda u kola.

Do ujutro je nije stiglo kajanje. Naprotiv, činilo joj se da su ovim krenuli u realizaciju plana, koji se odavno ukazao pred njima. Napokon su se usudili da zakoroče stazom određenom za njih dvoje...

POGLAVLJE 6.

- Jesi li krenula na posao? - zvao je dok se vozila s bratom u kolima.

- Jesam, još malo stižem...

- Hoćeš da odemo zajedno na pauzu, da pogledamo stan?

- Mhmh... - nakašljala se. Važi... srediću vam to - pričala je, videći kako brat okreće glavu prema njoj.

- Ne možeš da pričaš... - shvatio je. Dođi do mene kad stigneš.

Bilo joj je neprijatno, imala je osjećaj da je brat čuo šta joj Dejan govori. Ali nije ništa komentarisao.

Pokucala je i ušla u kancelariju kad je odgovorio da je slobodno. Prišao je vratima, zatvorio ih, i privukao je k sebi ljubeći je.

- Vozila sam se sa bratom i čini mi se da je sve čuo...

- kritikovala ga je.

- Ispitivao te?
- Nije, više mi se čini da se "dobro" iznenadio. Sigurno je protumačio da me neki muškarac zove u svoj stan!
- Uh, neugodno ti je...
- Više nego neugodno... - složila se.
- Pa valjda je normalno da mu sestra ima momka.
- To jeste, ali si ga u sedam ujutro zatekao nesprenog... - i njoj je postajalo sve smješnije.
- I šta će sad biti? Špijuniraće te?
- Ti stvarno nisi normalan! Razumijem Sofiju što traži nekoga ko bi joj pomogao oko tebe...
- Hahaha... - smijao se ne ljuteći se.
- Brat mi je oženjen, normalan, diskretan. Vjerovatno radoznao, što je normalno.
- Danas je drug u gradu, inače ne stanuje ovdje. Uzeo sam ključ od njega. Otišli bi na pauzi, gledaj da si slobodna oko podne.

- Pa... ako baš hoćeš. Neću da ti se mješam u to. Ali moraš pitati Sofiju. Ako vidiš da njoj ne smeta što se seliš... i da joj se dopada stan, onda mi se čini da bi to moglo uspjeti.

Nije bilo ništa neobično da s kolegama ode u grad, nekada do klijenata u firmu, nekada da pogledaju prostor za reklamu ili prezentaciju.

U duši se radovala, kao da idu u nešto lijepo. Imala je takav predosjećaj.

Trosoban, lijep, sunčan ali potpuno nenamješten. Stan je bio u potpuno novoj zgradi sa sedam spratova. Do firme je bilo jednostavno doći. To im je bilo bitno. Nije bila visoka kirija, ali su morali sav namještaj kupiti.

- Sviđa ti se? - gledao je u nju ozbiljno.

- Da nije Sofije... ne bi pristala. Ali cijelo vrijeme mislim samo na to kako bi se njoj svidjelo. A mislim da bi...

- Šta ti se ne sviđa?

- Pa treba cijeli da se namjesti!
- Ja donesem svoju spavaću sobu, imam i dnevno - radnu kod mojih. Kupimo kuhinju i Sofiji sobu.
- Hmm... kad ti tako kažeš, izgleda jednostavno. Da ovo nisam čula, ne bi vjerovala, obično sam ja ta koja sve "olako i lepršavo" shvata, a ti taj koji komplikuje... Čuda se dešavaju... - uzdahnula je.
- Samo da se ti ne predomisliš... sve drugo će biti lako - potpuno iskreno je rekao šta ga muči.
- Sve se odvija previše brzo - da i ja budem iskrena. Zamišljala sam da jedno godinu, dvije izlazimo, pa ako tada bude sve u redu da krenemo dalje. Ali, sad je Sofi tu...
- Zašto je presudna Sofija?
- Ima sirotica svoje muke, treba joj sigurnost, prijateljica... a ne da se plaši hoće li je voljeti maćeha ili očuh. A ja imam čudne instinkte kad je ona u pitanju. Čini mi se da bi ladno skinula "skalp" i tebi i bivšoj ženi ili bilo kome drugom, samo da je neko povrijedi.

Malo je razgoračio oči i uzdahnuo.

- Nemam pojma kako se to desi da mene žene uvijek srede. Šta to meni fali da pa mogu da vas pratim?

- Pa rekla sam ti djeluješ dobroćudno i medvedasto...

- našalila se da malo popravi ozbiljnu atmosferu. A moraš priznati da ni ja ni Sofija nismo obične žene. Od obične si se razveo. Ti si čovjek za pametne, hrabre, tople... - objasnila mu je iskreno.

- Znači, nagrađen sam. I ja to mislim - klimnuo je glavom osmjehujući se. Uzeo je za ruku i nježno poljubio usne. Stvarno si posebna...

- Nakon pet minuta sa Sofijom znala sam da smo ja i ona dva kotačića istog mehanizma. Da se savršeno uklapamo... - priznala mu je. Bila sam oduševljena kad sam shvatila da je ženska verzija tebe.

Vidjela mu je prvi put bol i tugu u očima. Razumjela da je muški sve podnosio, nikome se ne jadajući, smatrajući da je njegova dužnost da sve neprijatno i teško preuzme na svoja leđa.

Zagrlila ga je oko struka. On je čvrsto privuče uz sebe. Spustila je glavu na njegovo rame.

Ruke koje su je grlile oko ramena, sve su joj govorile. Koliko je nježan, osjećajan, i koliko veliko srce puno ljubavi kuca u njegovim grudima.

Suze bi joj pošle, da nije bilo jedne svjetleće misli koja joj je vraćala osmeh na lice. Sofija. Koliko će biti srećna zbog njih dvoje...

- Ako smo sve raščistili, javi se čovjeku... - pogledala ga je s ljubavlju ne mogavši sakriti koliko ga voli. Do sada je to vješto izbjegavala, ali u ovom trenutku... tajnu više nije morala da krije.

Pročitao je to u njenim očima. Vidjela je radost i oduševljenje. Zaljubljena žena je stajala ispred njega. Nikad mu to do sada nije htjela pokazati.

Usput su kupili ručak, nije htjela u restoran. Bojala se da joj nešto ne izleti bez kontrole. Već mu je dovoljno priznala.

Srećom, na putu do firme on je skoro stalno pričao telefonom, što joj je dalo vremena da se povрати.

Osjećala se ranjivo i iscrpljeno.

Danas su pale sve maske. Hoće li se pokajati zbog toga? Svjetla tačka je bila Sofija. Radovala se znajući da je usrećila malenu.

Kući je otišla sa kolegicom, on je još ostao na poslu. Nudio je da je odveze, ali nije htjela.

Sad je trebao pokazati Sofiji stan. Tako su se dogovorili.

Dobila je poruku oko 21 čas, da je stigao kući.

Bila je sa svojimima i nije mogla razgovarati. Ionako je bio umoran. Razmišljala je to večer kako da saopšti novosti svojoj porodici.

POGLAVLJE 7.

Sutra je na posao povezla prijateljica. Bila je odsutna i zamišljena. Htjela je da joj kaže šta se desilo. Ali, kao da ni sama nije vjerovala u to.

Inače, Olgica je znala da je zaljubljena u Dejana. Ni njena veza nije bila baš sjajna. Imala je vrlo turbulentan odnos sa jednim "žestokim" momkom, pa su se rastajali, opet sastajali...

- Imaš li vremena da zajedno izađemo? O nečemu bi pričala s tobom...

- O? Imamo tajni? Da se "Kremenko" nije "odkamenio"?

- Hahaha... jesi luda! Jeste, ima veze sa Dejanom.

- Onda me zovi što prije! Naći ću vremena - već su stigle do Anine firme.

Nudio joj je sinoć da dođe po nju i poveze je na posao. I to je odbila.

Nije još bila spremna da postane tema najnovijih tračeva u firmi.

"Dobro jutro. Je li teren čist?" poslao joj je poruku.

"Izvinite, ko ste Vi?" šaljivo je uzvratila.

"Ljubavnik iz Verone" uzvratio je šaljivo.

"Odmah da si to obrisao. Dijete ti gleda telefon."

"Sofija me pitala hoću li ti biti "ljubavnik". Skoro mi je naredila da "moram". Ako te ona uspije nagovoriti da se smiluješ i prihvatiš me. Tako mi je objasnila. Izgleda da nema puno povjerenja u moje osvajačke sposobnosti."

Slatko se nasmijala na ovo. Malena ga je izgleda pritiskala plašeći se da ne izgubi Anu.

"Dođi do mene kad budeš slobodna" pisao je opet.

Prva dva časa na poslu je bila gužva, tako da je sačekala pauzu i otišla da vidi je li u kancelariji.

- Tu si? - provirila je kroz vrata kad joj je odgovorio na kucanje. Danas je bio u smeđem đemperu i pantalonama. Jako lijepo mu se slagalo uz boju kose.

I isticalo zgodnu liniju.

- Dođi - rekao je nježno pružajući ruku. Ustao je od stola i uputio se prema njoj. Jesi li uspjela spavati noćas? Ja, jedva da sam trenuo... - smješкао se gledajući je.

Lica su im bila vrlo blizu. Osjetila je da je uzima za ruku.

- Ma ja sam hrkala ko velika! Što ne bi spavala? A šta je tebe mučilo? Što si mi platio ručak?

- Bezobraznice... - pomilovao je rukom po obrazu.

- Ej mali! Nema pipanja na radnom mjestu, ako me vidi šef, daće mi otkaz!

- Gore ću ja proći kod Sofije, "ako te neko ukrade zbog moje sporosti", kako ona kaže.

- Ispitivala te?

- Rekao sam da moram biti pažljiv, ali da radim na tome. Hoćeš li da negdje izađemo večeras?

- Ne mogu, imam dogovor sa prijateljicom. A i tebi je previše. Cijeli dan radiš, pa uveče izlaziš.

- Ne mogu čekati vikend! - bunio se.

- Ako si čekao do sada, sačekaj još malo. Ne mogu te pratiti. Nisam se navikla da si ovakav, i sad mi je sve čudno. Molim te uspori...

- Uplašila si se?

- Nisam, nego si potpuno drugačiji, i to me zbunjuje!

Postala je svjesna, gledajući stan, da će joj se život iz korjena promjeniti ako bude s njim. I da on ima velike obaveze prema Sofiji. Je li on bio vrijedan toga?

Bio, ne bio, nije mogla drugačije...

Odlučila je da opet prvo majci kaže šta se događa. Nije smjela čekati subotu da bi im u zadnji čas saopštila vijest.

Pokazala joj je sliku snažnog smeđokosog muškarca, ozbiljnih kestenjastih očiju. Izgledao je miran i fin. Što se tiče izgleda i dojma koji je ostavio na nju, ovako preko slike, nije mu mogla ništa zamjeriti.

"A malena? Jesi li nju uslikala?"

Na drugoj fotografiji su bili otac i kći.

"Slatka je... mogla bi se uklopiti sa Zojom i Viktorom" osmjehnula se njena majka gledajući Sofiju. Po njenoj reakciji je shvatila da prihvata i razumije Anin izbor.

Laknulo joj je. Zagrlila je majku i zahvalila joj na podršci i razumjevanju. Ona će polako pripremiti muža za novosti.

Nakon ovoga osjećala se spremnije za ono što ih čeka.

Nazvala je Olgicu. Dogovorile su se da odu na kafu.

I njoj je saopštila za Dejana i Sofiju.

- Sviđaš se malenoj?! Pa onda je sve rješeno! On je napokon spreman, djevojčica je zadovoljna s tobom...

POGLAVLJE 8.

Ujutro je dobila poruku da će malo kasnije doći na posao.

- Ana, traži Vas šef - javio se oko podne, zafrkavajući je.

- Koji šef? Je li to "onaj šef, kome sam ja sada šef"?

- Ajd' donesi svoje kekse da vidimo ko je kome šef!

- Uf, uvijek se grebeš - teatralno je zavrnila očima.

- Šta se dešava? - pitala je kad je završio razgovor telefonom. Imao je izgleda dosta posla.

- Htio sam da vidim možemo li za vikend biti slobodni. Mogli bi kupiti šta nam nedostaje za stan. U subotu bi išli u nabavku, u nedjelju bi doveo Sofi da joj pokažem - gledao je netremice.

"Možda pokušava provaliti jesam li se predomislila."

Ipak se složila. Još uvijek zabrinuta oko cijele situacije.

- Da ipak pitaš prvo Sofiju?

- Nemam šta da pitam. Ja ću se odseliti ovako ili onako. Sofiji ću SAOPŠTITI (naglasio je ovo) da se selim. I to sutra naveče, kad se budemo dogovarali za nedjelju. Sigurno će se radovati. Vidiš šta mi priča! Još će mi kupiti knjigu iz seksualnog obrazovanja!

- Dobro onda... ako budemo slobodni, idemo u grad.

- A večeras idemo na večeru. Danas neću ostajati dugo u firmi. Želim da provedemo malo vremena sami.

- Predlažeš mi izlazak? Ili naređuješ?

- Doći ću ti kući na kafu, ako ne pristaneš... - pogledao ju je upozoravajuće.

- Daj da te pipnem... sve ne vjerujem da si to ti...

- Ajde pipni... mogli bi poslije večere opet otići pogledati stan. Prebacio sam sofu i televizor...

Zinula je na ovu vijest. A imala je i nešto da mu kaže.

- Doći ću ti u posjetu kad se preseliš. Meni je zbrka u glavi od svega. Dok sve ne obaviš, neću da te dekocentrišem... Čekao si dvije godine, pričekaj još par dana... Neću da sad uprskamo, imamo samo ovu šansu.

Uzdahnuo je gledajući u nju zamišljeno.

- Ako ne dođeš uskoro, čuće druge kandidatkinje da stanujem sam u stanu... nemoj poslije da ja budem kriv - ipak je prihvatio njen odgovor, našalivši se.

Nije bila sigurna do sada šta da mu kaže na ovaj brzi razvoj događaja. Ali joj je sad postalo jasno kako želi da se sve odvija. I laknulo joj je zbog toga.

Nije željela da u žurbi naprave pogrešan korak i pokvare sve. To bi joj bio ogroman teret na srcu.

- Ne pamtim da sam te vidjela ovako srećnog i opuštenog - priznala je iskreno dok su večerali u opuštajućoj atmosferi.

Smjestili su se u intimnom separeu, malo zaklonjenom od pogleda. U pozadini se čula fina muzika i blagi žamor ostalih gostiju. Popustio je grč i oprez koji ih je godinama pratio. Na ovom mjestu je izgledalo da ih ništa ne može omesti u sreći.

- Vidim da si zbunjena. Rekla si da se sve odvija prebrzo. A meni nije brzo, ja sam sve ovo već davno zamišljao. Nisi se nadala da ću ti prići? Sada mi je jako žao što ti nisam pružio neki jasniji dokaz, pa makar mi se to obilo o glavu. Zbog mog opreza ispaštala si ti. Tako ti je sa oštećenom "robom". Nastradaju nevini, ti i Sofija. Ja sam mislio da se previše toga vidi na meni. Sada, sudeći po tvojoj priči i reakcijama, izgleda da ti to nisi primjetila.

Zadrhtala je. Grlo joj se steglo. Suze su joj skoro krenule.

- Od kada pričamo o svemu, zaključujem da me je boljelo više nego što sam htjela da priznam. Trudila sam se da o svemu razmišljam s pozitivne strane. Dosta puta sam vidjela da me netremice, napeto gledaš. Obično kad bi me neko ispitivao. Zanimali su te odgovori - u to sam bila sigurna. I kad bi me ti zaobilazno ispitivao jesam li bila u provodu, pa je li to bilo s momkom... - onda sam znala da to nije obična zainteresovanost. Ali, sve to skupa je bilo premalo da bi se ponadala. Ostala sam ti vjerna samo zato što drugačije nisam mogla... Inače sam molila Boga da me ova zanesenost više popusti i da neko naiđe. Počela sam razmišljati da krenem polako tražiti drugi posao.

- Otišla bi iz firme?! - ovo ga je prepalo.

- Dala sam sebi rok još godinu dana da pogledam šta se nudi. Željela sam nekako prekinuti tu opsjednutost
- priznala mu je. Nije joj se ovo govorilo, ali je natjerala sebe da to već jednom izbaci.

- Strašno mi je žao... a ja sam se suzdržavao, misleći da ti je život divan, bez obaveza i problema. Kako da ti natovarim na leđa sve moje terete? - uzdahnuo je tužno.

Atmosfera oko njih je bila prosto takva da su morali obaviti ovaj najbolniji dio. Ogoliti sve do srži.

Ostatak večeri su proveli opuštenije. Nisu mnogo govorili. Zabavni program je bio jako lijep, pa ih je to vratilo iz bolnih sjećanja u sadašnjost. A ona je izgledala vrlo obećavajuće...

Sutra je bila opet ona stara, vesela Ana. Nisu pominjali sinošnji razgovor. Pregledali su malo kataloge na internetu, da vide šta se nudi.

- Ovo je najbrža kupovina koju je iko ikada obavio! - smijao se.

- Pa, pregledala sam na internetu ponudu. U salonima se dugo čeka kuhinja, privatnici je brže isporučuju. I još ti sve dovezu i montiraju.

Kod ovih drugih smo neočekivano naišli na pravi drveni krevet, a mogu ga odmah isporučiti. U posljednjem salonu su nam se posrećili sto i stolice. Nismo to očekivali. Ja ću se pobrinuti za suđe i escajg. Puna mi je kuća toga. Imali smo sreće...

- Na ljubavnom sastanku, u autu vozim sto i stolice - smijao se. Zaslužili smo ručak. U devet smo krenuli, sad je tri. Savršeno! - bio je jako raspoložen.

Najvažnije su rješili. Nije joj htio govoriti, ali po njenom ponašanju je zaključio da se ne predomišlja. Bila su kao svaki normalan par koji dijeli zajednički život i pravi svoje gnijezdo.

To ga je mnogo rasteretilo. Opet se pobrinuo da je izvede na divno mjesto.

- Prvi "dnevni" izlazak i već smo kupili krevet! Kako napredujemo! - smijala se dok su se dogovarali oko jelovnika.

- Vidiš kako brzo radim... - naklonio se.

- I ja se pitam jesi li to ti.

- Ja, ja, oslobođen i preporođen... - nježno ju je gledao netremice.
- Zanima me šta sve kriješ u svom repertoaru.
- Otkrićemo, ni ja nisam siguran da znam kakav sam u nekim situacijama. Hvala... mnogo ti hvala za ovo danas. Jutros sam shvatio da nikad nisam kupovao namještaj s nekim. I nije bilo nikakvih nesporazuma, razmišljamo kao jedno.
- Spor i oprezan jesi.. ali kad kreneš... Nije čudo što je gužva oko tebe, bivša, ja, Tamara iz Uredništva. Ima ih još sigurno...
- One su iskusnije od tebe. One su žene, ti si djevojka.
- Pa dobro... mene si uvatio na prepad.
- Kada tačno? - pitao je, pažljivo je gledajući.
- Svidio si mi se već na stepeništu. Nisam bila spremna. Ali sam i ja vremenom osjetila da ću dobiti čuda, samo da te "zakotrljam" - priznala je iskreno.

- Da me zakotrljaš? - smijao se veselo. Ana... oprostite što si čekala... - uozbiljio se.
- Dobro je Kremenko... sada je sve baš onako kako treba. Ti si raščistio sa bivšom i sa sobom, stabilizovao si se. Ja nisam izgubila živce i uzela neku rezervu. Sofija je spremna za mene...
- Čini mi se da sam tek sad izronio iz vode. Nekada nisam sebi ne vjerujem... a kad pričam s tobom kao da mi pola tereta skineš i osvjetliš put. Toliko sam srećan, da od mene možeš čuda očekivati. Ne pamtim da sam ikad, ikad, bio ovakav. Nevjerovatan osjećaj - mirno i iskreno je priznao ne ustručavajući se.
- Ne mogu te stići... nikako da te pokrenem, sad nikako da te stignem - uzdahnula je.
- Zamišljao sam te... nekad si mi bila spasonosna misao. Trebalo je preživjeti dan za dan, pa se čovjek hvata za slamku valjda. A mi muškarci se posebno loše snalazimo.
- Sofija... ona mi je legla za dva minuta. Ali, još ne mogu da se naviknem na tebe u "akciji".

- Ako nismo izlazili, barem smo u firmi živjeli jedno s drugim. Ovo je samo nastavak. Malo staromodnija varijanta. Nismo odmah uskočili u krevet kao ostali. Sad svi završe u krevetu, pa onda rješavaju probleme koje su time stvorili. Kao što sam i ja prebrzo uletio u brak.

- Kako ti je bilo nakon razvoda?

- Problem je bio što sam se razdvojio od Sofije. Druga stvar, trebalo je da shvatim kako dalje... Ti naivno vjeruješ da me je boljela duša - pogodilo je šta nju muči. Nakon razvoda, počeo sam izlaziti, da nadoknadim što sam propustio. Ali to nije bilo moguće. Em bez para, em me već počele žene salijetati... Stopirao sam sve, i rekao sebi "uspори malo i razmisli". Ti si stigla kad mi je razvod bio pri kraju. Čuo sam od kolegince da ti se sviđam.

- Saznala sam da se razводиš i nisam željela da smetam.

- Ali si donijela svoju kutiju sa keksićima i svoja filozofiranja. Opuštala si me i razveseljavala našim razgovorima.

Nisam želio više da izlazim, želio sam da budem u firmi bliže tebi. Mogao sam duže da ostajem, više da zaradim, a ti si bila uz mene. Pusti me barem da ti na neki način ukažem pažnju, iako se pitam zašto pristaješ na ovo malo što ti mogu pružiti.

- Dejjane... ne razmišljaj o tome. Tako se posložilo. Nismo se juče sreli. Imali smo dvije godine da razmislimo o svemu šta nas čeka.

- Pitao sam se na početku hoćeš li mi priznati. Razmišljao sam šta da ti kažem ako me "startuješ". A onda sam vidio tvog momka...

- I? Odustao si?

- Želio sam odustati, ali nisam mogao. Zaključio sam da mi ništa ne preostaje nego čekati. Možda sam umislio, ali meni niste djelovali kao zaljubljeni par. Mada je uvijek postojala mogućnost da sutra dođeš i kažeš mi da se udaješ.

- Šta bi onda?

- U tom slučaju... obavio bi s tobom jedan razgovor. Pitao bih te jesi li sigurna, i priznao ti da mi se sviđaš.

- Hmm... ja sam s njim bila posvađana kad sam došla u firmu i srela tebe. Nakon dva mjeseca zaključila sam da je bolje popustiti i pomiriti se s njim, nego da mislim o tebi. Ali nije išlo, nisam mogla da zanemarim osjećaje. Kako ste se ti i bivša "ušemili"?

- Bila je jako slatka, fina, i znala je šta želi. Mislio sam da je ozbiljna. Nisam shvatio da okreće mlin na svoju vodenicu. Brat mi je mlađi ali ju je odmah dobro procjenio. Rekao je da sam naivčina. Ja sam završio, zaposlio se, i odmah postao otac. I onda nemaš vremena misliti jesi li pogrešio ili nisi. Ona je po Sofinom rođenju diplomirala. Dobila je posao i nastala je promjena. Trebalo je uskladiti velike ambicije i porodicu. Sofija je pošla u vrtić... i mislim da smo se tada raspali kao porodica. Nismo bili još spremni za djecu i obaveze. Ne znam ni zašto je zatrudnjela.

- A Sofi?

- Jako sam srećan što se vas dvije toliko volite. Začuđuje me kako si toliko zaštitnički nastrojena prema njoj. Majka joj nije ni blizu takva.

- Pa zato ste pukli. A Sofija je mlađa verzija tebe. Ne želim da se do petnaeste zatvori u sebe, kao ti.

- I moja majka je pomalo uzdržana. Dok nisam vidio tebe i Sofiju, nisam jasno razumio u čemu je problem. Kad ste se srele prvi put, toliko je u autu bila srećna i vesela, da sam bio zapanjen. Kao da je bila sasvim drugo dijete. A poslije te svaki dan spominjala.

- Plašite je svojom ozbiljnošću i strogošću. Niko s njom ne priča, samo izgovarate naredbe. Nema se vremena, svi negdje jure.

Sjetila se Sofijinog pitanja "Sviđa li se tebi moj tata? Jesi li odabrala njega?" Dirnuta dječijim mukama odgovorila joj je "Nisam još nikoga odabrala. Ali, ako bi uzela njega, onda bi uzela i tebe. Bez tebe, ne želim njega."

Ipak, nije mu imala namjeru još reći za taj razgovor. Barem za sada.

- Jesi li bio od razvoda sa ženom?

- Jesam... zbunjeno se dodirnuo po čelu. Bilo mu je jako neprijatno.

- Ne ispitujem te, samo me zanima kako si se osjećao u svemu tome.

- Nama je brak pukao prije nego što smo se razveli. Iako smo imali seks. Ali seks nije isto što i veza.

- Tako...

- Mi smo se oladili davno Ana. Ušli smo u to vrlo mladi. Kad bi mi sad neko rekao da ona treba da mi bude žena, odmahnuo bi rukom da nema šanse.

Vidim njene mane, pričamo kao dvoje što se sretnu u hodniku ili liftu. Ima parova između kojih neke stvari, emocije, ostanu nedorečene. Nama je propalo onog trena kad mi je pukao film i dojadilo mi da, što ja više trčim, zauzvrat dobijam sve manje razumjevanja.

- Je li te pokušala... ponovo startovati?

Podigao je obrve malo iznenađen.

- Znam parove koji su se rastali, pa mirili. A neki su održavali seks iako su bili razvedeni. Jedna koleginica je razvedena... njen muž ima već dvije godine novu djevojku, ali povremeno spavaju zajedno - priznala mu je.

- Svašta ima. Nisu svi zreli za odluke. Naše roditelje je društvo usmjeravalo i ograničavalo. Nisu im gluposti padale na pamet. Mi smo danas prepušteni sami sebi.

- Znači, nije je zanimalo da obnovite vezu?

- Od razvoda nije. Na sudu imaš mirenje. Davala je neke znakove kao da će se predomisлити i odustati od razvoda. Ispostavilo se da bi možda mogli povremeno da završimo u krevetu, ali da razvod ostaje. To me je naljutilo. Odbio sam. I tada sam... na jednom seminaru završio s koleginicom iz drugog grada. Bila je i ona razvedena - kao da se pravdao.

Odahnula je nakon ovoga. Znala je da je 100% iskren.

- Samo me zanima kako si to sve emotivno podnosio. Ne kritikujem te niti se ljutim, ne brini - umirivala ga je. Najviše kod tebe volim tu principjelnost. Pošteno, pa šta košta da košta. Vole to i druge - podbola ga je.

- Ali ja volim samo tebe. Druge nemaju šanse.

Osmjehnula se imajući utisak kao da je sunce sinulo kad joj je ovo rekao. Sve joj se u glavi okrenulo.

- Imam za tebe nešto... - izvadio je iz džepa kutijicu.

- Ključ! Od stana? - shvatila je skinuvši poklopac.

- Jeste, naš prvi zajednički stan. Ne mogu da ti kažem koliko sam... malo je reći srećan. Nemam ni riječ da to opišem.

Nagnuo se preko stola, čekajući da se i ona približi.

Gledali su se nekoliko sekundi sa smješkom. Poljubio je, imala je osjećaj kao da je isprošena, a ne kao da su postigli dogovor o zajedničkom životu u istom stanu.

Sa Sofijom je pričala skoro svaki dan. I to veče se malena javila, od djeda i bake. Bila je radoznala, ali se suzdržavala da pita.

- Pa kaži slatka... muči li tebe išta - podbadala je. Malena se smijala, jedva dočekavši da dobije izvještaj od Ane.

- Tata mi je rekao da je unajmio stan, sutra će mi ga pokazati... Treba odlučiti hoće li se odseliti.

- Da ti pravo kažem Sofi, ja nisam sigurna da on može bez mame i tate...

- Ma može! Veliki je! - smijala se. Kako ćeš nam ti doći u goste, ako nema stan - razmišljala je pametnica. Meni se baš dopada da tata ima svoj stan.

Ovim se potvrdilo da je Sofija spremna za promjene. Ani je mnogo značilo što je curica zadovoljna.

POGLAVLJE 9.

Pitala se kako se on i malena snalaze. Je li joj se dopao stan? Oko jedan su je nazvali.

- Zdravo Ana - znala je da je Sofija s njim, čim je tako oslovljava.

- Ana... ja i tata bi htjeli da nam dođeš na ručak - mala glavica se pojavila na ekranu. Idemo po jelo, tata je već naručio. I došli bi po tebe - gledala je u nju ne trepćući.

- Pa ako vam ne smetam... - osmjehnula se. Ali nemojte dolaziti, ja ću doći k vama. Daleko vam je.

Nazvala je prvo Vedrana, imala je poklon za Sofiju. U kola je spremila pakete za stan, i obavijestila majku kuda ide.

Duboko je uzdahnula penjući se liftom. Istovremeno se i radovala i plašila. Nasmješena Sofija se za pet sekundi stvorila na vratima.

- Došla si! - zadovoljno je uzviknula. Izvoli - galantno se naklonila i pokazala joj rukom da uđe.

Ana se na to osmjehne. Sagnula se i nježno je poljubila u obraz.

- Pa kako si ti meni slatka? Je li sve kako treba?

- Sve je super! - za čas dobije odgovor. A šta ti je to?
- radoznalo je gledala u veliku kutiju.

- Pa... to je jedan poklončić za našu princezu.

- Koju princezu? - čudila se zbunjeno.

- Za našu princezu Sofi...

- Za mene! - sva se uzdrhtala. Tata, tata! Ana mi je nešto donijela! - vrisnula je kad se pojavio u hodniku.

- Hoćeš da pogledaš? - pitao je sa osmjehom gledajući Anu.

- Aaaa! - vrisnula je. Pa to je maca! Dobila sam macu! Lijepa šarena mačkica veselih okica ih je gledala zbunjeno. Imala je divnu mašnu oko vrata, i malo zvonce.

- Ajoj... nemam gdje da držim macu! -veselo lice za čas postade tužno.

- Pa, tata sad ima svoj stan - nježno joj objasni Ana. Maca će mu praviti društvo.

- Tata će je čuvati? - sumnjičavo ga je pogledala.

- Hoću - mirno je klimnuo glavom.

- Stvarno?! Superrr! Hvala! Hvala! - zagrlila ju je čvrsto ručicama, gledajući je očima istim kao Dejan.

- Tati sam donijela igricu. Možemo svi troje da se zabavimo kasnije.

- Umiješ baš da je usrećiš - šapnuo joj je, obgrlivši je oko struka. Lagano je poljubio u obraz, dok su išli za Sofijom u dnevnu sobu.

Malena je izgubila interesovanje za sve, osim mace. Oni su u kuhinji pripremali ručak. Bez riječi su slušali kako Sofija priča s macom.

- Samo mi je falila mačka... - šapnuo joj je.

- Ne brini, dogovorila sam se sa Vedranom i mamom. Ako treba, pričuvaće je oni.

Primjetila je da je intenzivno gleda dok je postavljala sto. Razumjela je kako se osjeća.

- Tanjiri su ti u paketima, raspakuj pažljivo kutije. Da ne koristiš ove jednokratne - osmjehnula mu se.

Zajedno su ručali u pravoj porodičnoj atmosferi.

- Šta ti se čini Sofi? Sviđa li ti se stan?

- Super je! Ima čak i prazna soba za mene... A tebi? - malo je oklijevala, brzo pogledavši oca.

- I meni se dopada.

- Sad tata može da te pozove na večeru... - osmjehnula se tako slatko i blaženo, da se Ana zagrcnula i počela kašljati.

- Izvini medena... malo sam se zagrcnula - skoro je pocrvenila od neprijatnosti. On je intenzivno posmatrao, šaljivo se smješkajući. Malena je bila ozbiljna, čekajući da je popusti.

- Doći ćeš kad te tata pozove? - željela je konkretan odgovor.

- Pa, ako bude imao vremena Sofi... tata ima puno posla - oprezno je saopštila djevojčici.

- Je li neko za kafu i kolače? - ponudio je, da bi sprečio daljnje ispitivanje.

- Može kafa... hoćeš da ja...

- Ne, ne! Danas ja i kćer kuvamo, pošto si nam ti najdraži gost.

- Idemo tata! - ćerka mu se vedro osmjehnula, zadovoljna što je saopštio Ani da im je oboma "najdraža".

On se, idući prema kuhinji, osvrnuo preko ramena i namignuo joj.

Ana je za to vrijeme spremala igricu. Vidjela je da se on sagnuo i da mu Sofija nešto govori na uvo. Pravila se da to ne primjećuje.

- Izgleda da se ja najviše sviđam maci - zaključio je gledajući kako se životinja pokušava uzverati k njemu

- Nije čudo, Zvončica je žensko - šapnula je, tiho se smijući.

Držeći macu u naručju, nagnuo se i poljubio je. Ne pazeći da li malena gleda.

- Šta radiš... - tiho ga je korila.

- Možemo početi - javila se Sofija. Ja, Ana i Zvončica protiv tate!

- Zvončica je moja - zafrkavao je kćer.

Njih dvoje su sjedili na sofi. Sofija i maca su se pružile po parketu.

Dok je on igrao, Ana se nagne i bezveze mu ispritiska dugmiće. Osmjehnuo se. Sofi je to vidjela, pa mu bojažljivo priđe i gledajući ga šaljivo, pobrlja i ona po dugmićima. Pa su se obe pravile da se ništa nije desilo. I krišom se kikitale pogledavajući jedna drugu. On se samo osmjehnuo vrteći glavom.

Pobjedio je, ne obazirući se ćerkino kenjkanje da nije fer, trebao je damama dati prednost.

- Sofi... ja uskoro moram kući.

Zaključila je da su se dosta družili. Sofija i maca su je ispratile poljupcem, a Dejan je htio s njom do kola.

- Nema potrebe, samo me isprati do lifta. Jesi li izvadio sve pakete? - dala mu je ključ, i zadužila ga da to donese u stan. Dok su se njih dvije bavile macom, on je to smjestio na balkon.

- Kako ti se čini... - osjetila mu je oklijevanje u glasu.

- Kao da je sve na svom mjestu. Ne da nam Sofi ne smeta, nego mi se čini da smo s njom kompletni.

Podigao je ruku i stavio na njen obraz. Oči su mu bile ozbiljne, skoro tužne. Nagnuo se, ljubeći je onom snagom i odanošću, koje su sve žene u njegovom životu željele da im pokaže. Uzvratila mu je čista srca, bez rezerve.

Kući se odvezla sa nevjerovatnim mirom u duši. Majka je, gledajući nju, zaključila da je sve dobro prošlo.

Vidjela je po Sofiji da je nestrpljiva, nagovarala je izgleda Dejana da bude konkretniji. Dijete je bilo spremno prihvatiti da joj otac živi s drugom ženom. I ovu prepreku su savladali...

POGLAVLJE 10.

Ujutro je došao po nju. I usput dovezao mačku...
Smijala se, uvalivši je majci.

- Neću da mi krepa sama u stanu, ko zna kad ću doći.
Sofija me je sinoć satrala! - uzdahnuo je mučenički.
Navalila je da te slijedeći vikend moram dovesti u
stan i pitati "da mi budeš djevojka".

- Hahaha...

- Ana... želio bi da uskoro kažemo i našima u firmi.
Ne bi da nam pričaju iza leđa.

- Pa, kad sve obaviš, moraćemo.

Do firme su razgovarali, vedro i opušteno. Sad kad je
njen, kad je to riješeno, prestao je biti oprezan i
uzdržan. Nije ga nikada vidjela ovako opuštenog i
srećnog.

Imali su dosta posla. Uspjeli su dva, tri puta, na
brzinu da se vide.

Zvala ga je Sofija, želeći da odmah popodne idu tražiti namještaj za nju.

On je morao ostati duže, a ona je otišla ranije s koleginicom.

Barem je mogla malo kući srediti utiske i popričati s majkom. I otac im se pridružio. Ana je po njemu zaključila da se neće protiviti njenoj vezi.

- Kako Sofija?

- Dobro... nestrpljiva je. Danas je htjela da odmah idu kupiti njoj krevet. I gnjavi Dejana... želi da me pita "hoću li mu biti djevojka" - smijala se.

- Slatka je, fino ste se uklopili. Baš te voli - otac ju je gledao ozbiljno.

Razumjela je poruku. Prihvatili su Dejana, jer je i njegova kćer prihvatila nju.

"Hvala ti divna moja Sofija" pomislila je u sebi odahnuvši nakon ovog razgovora. Ako ona greši, valjda bi oni vidjeli to. Ovako su se složili, smatrajući da je sve u redu.

- Sad sam stigao. Išao sam na šišanje. Doći ću i ujutro po tebe. Nedostaješ mi. Jedva čekam da se preseliš - zvao ju je iz stana oko devet.

-Tata i mama su odmah pitali za Sofiju... Ima li iko koga ona nije osvojila! - saopštila mu je, još uvijek pod utiskom razgovora s roditeljima.

- Znači, nećemo imati problema? Uh, divno!

- Sofija nam, gdje god zapne, olakša. Mene je "gurnula" tebi. Tebe je, uz pomoć tvog oca, natjerala da djeluješ. A sad je osvojila i moje roditelje. Kao da je ona naš dobri duh... - skoro je zaplakala.

- Baš je voliš... - bilo mu je to sasvim jasno.

- Šta si se ti tako sradio? - čudila se odmjeravajući ga. Imaš pet kancelarija do svoje. Tako skockan, nećeš uspjeti ni prvu preći, iskočiće žene i baciti se na tebe!

- Hahaha! Pa u prvaj je gospođa Mira od 56 godina. Ona će se baciti na mene?

- Što da ne? Pa uređuje se gospođa da izgleda mlađe. Nosi suknjicu iznad koljena i super dobro izgleda! Anka jeste starinski tip, izgleda kao da ima sedamdeset, ali voli i ona drpiti za guzu!

- Haha... šta tebi neće pasti na pamet!

- Dobro, prestani se smijati, i reci čemu toliko uređivanje.

- Idemo na jednu večeru. Moj prijatelj nas je pozvao, firma mu slavi godišnjicu. Ostaću duže na poslu. Ti ćeš otići ranije, da se imaš vremena dotjerati.

- Ooooo! A to nisi mogao reći ranije?

- Sinoć kasno mi je javio. Tebi ne treba mnogo da se središ. Samo neka haljina i to je to.

- A što će me svi zagledati? A ja nedepilirana?

- Važno da meni ne smeta...

- Mhmh... - nakašljala se pogledavši ga diskretno ispod oka. Šta to radiš? - nagnula se malo prema njemu.

- Ne znam na šta misliš... - nevino je podigao obrve slatko se smješkajući.

- Jesi li ti svjesan gdje ti je ruka?

- Koja? Ova? - pokaže lijevu u kojoj je držao čašu.

Ona zavrnu očima.

- Aaa... ova druga! Oprosti, skliznula mi "slučajno" sa tvog struka - bilo joj je jasno da je zafrkava.

- Oćeš da se narod skandalizuje?

- Gdje vidiš narod? Zid je iza nas, ova palma mi češe nos, kolika je. Niko nas ne vidi.

- Dobro kad ti tako kažeš... Ako sutra osvanemo na videu, ti ćeš objasniti Sofiji.

- Nećemo joj ništa morati objašnjavati, skakaće do plafona od sreće.

- Što joj otac... dodiruje "prijateljicu" po dupetu?

- Ko ja? To moja ruka, nisam ja - vratio je ruku na njena leđa.

Još su jedno vrijeme proveli s gostima. Nije se libio držanja ruke na njenom struku i leđima. Nije to radio napadno, ali je poruka bila vrlo jasna.

- Meni je ovo dojadilo - šapnuo joj je oko ponoći. Da idemo?

- Prvi ćemo da odemo? Šta će ti reći prijatelj?

- Jel' ozbiljno? Jel' je Sofija upoznala?

- Šta pričaš?

- To me je prijatelj pitao, ako hoćeš da znaš.

- Već te ispitivao?

- Nego? Zna da sam razveden, nisam nijednu pipao kod njega osim tebe. Zato me čovjek pitao kakve su mi namjere, ko da ti je otac. Doduše i njega je Sofija osvojila. Pa i on glumi njenog advokata.

- Hahaha... - ovo je nasmijalo i nju, nikada ga nije vidjela tako raspoloženog.

- Super ti stoji ta crna haljinica... - gledao ju je ispod oka.

- Stvarno? Da se ti to nisi zapalio?

- Šta će biti ako jesam?

- Pa kad si se zapalio, nađi rješenje. Ili zovi vatrogasce.

- Onda idemo da se pozdravimo i prošetamo zagrljeni... da se oladim.

Osmjehnula se, bio je veseo i rasterećen, nestašan. Izgleda da će večeras da je zavodi. Tehnike su mu bile na nivou momka od 19 godina. Vidjelo se da nije dovoljno vježbao do sada. Ali se njoj to sviđalo. Čekala je taj zagrljaj kao ozebao sunce.

Počela je da paniči u sebi, sve strepeći da će ih neko zaustaviti. Pomogao joj oko ogrtača, uzeo njenu ruku i stavio je sebi na podlakticu. Čim su prošli kapiju, zagrlio ju je i primakao sebi.

Udahnula je duboko svježi vazduh. Polako su, laganim koracima šetali stazom. Naslonjena na njega, svako malo je zatvarala oči, uživajući u trenutku. Noć je bila mirna, topla. Stvorena za šetnju.

Zastali su ispred busnog stajališta.

Gledao je u oči, privlačeći je k sebi. Bez riječi spusti usne na njene, i obgrli je oko ramena. Podigla je ruke na njegova leđa, gledajući ga kad su im se usne razdvojile.

- Nastavićemo kući, sad moramo paziti da ne odvrćamo pažnju vozaču... - gledao je negdje iza nje.

Ona se zbunjeno okrenu. Osvjetljeni autobus je dolazio iza njenih leđa. I to prazan!

- Naručio si bus samo za nas?! - šalila se kad je shvatila da će kući busom.

- Aha. Idemo? - smješio se. Izvoli ljubavi - pružio joj je ruku i naklonio se, kad su se vrata otvorila.

- Budi miran, vozač već vidi da si se naumio ogrebat
- korila ga je šaljivo.

- Sigurno navija za mene... - veselo je zaključio.

Krenula je da sjedne, ali je on povuče.

- Dođi... - sio je na stolicu za jednu osobu. Izvoli, smjesti se. Stolice su tvrde i klizave - izazivao ju je.

"Pokliznuću se ja večeras svakako" razmišljala je u sebi.

Sjela mu je u krilo okrenuvši leđa prozoru. Zagrlio je čvrsto oko struka. Gledali su se nekoliko trenutaka bez riječi.

Stavila mu je ruke oko vrata znajući šta želi. Pisalo mu je u očima. Malo je nakrivila glavu, sporo se približavajući njegovim usnama. Čekao je strpljivo, da ona poljubi njega.

Uzdahnuo je između poljubaca uozbiljivši se.

Bus je stao na slijedećoj stanici. Ušao je stariji muškarac i sio blizu vozača.

- Da nastavimo? - pitao je šapatom.
- Aha... dok nas ne izbaci iz busa. Možda nas vozi u garažu.
- Ne vozi, imamo još dvije stanice do stana.
- Stvarno? Nije bus bez voznog reda?
- Nije ljubavi. Vodi nas do našeg gnijezda...
- Ooo, pa ti si opasno prepreden! Prvo si uštedio na taksiju. Sad me vozaš po kraju koji ne poznajem, i ne mogu ti umaći...

Stavio je ruku na njeno koljeno i polako krenuo ispod ogrtača i haljine. Taj potez se nije mogao vidjeti od njene garderobe.

- Ko želi da bježi? - pitao je između dva poljupca.
- Skandalizovaćeš vozača...
- Biće mu drago što se ljudi vole...
- Pa će i on doći kući i juriti ženu - smijala se.

Tako su se gledali i cmakali s njegovom rukom na bedru do njihove stanice. Napravili su nekoliko snimaka za uspomenu. Ona je šaljivo stala uz šipku pa je fotografisao.

Pomogao joj je da siđe. Imala je fine svečane cipelice. Doduše udobne, i ne previše visoke.

- Eno naše zgrade - pokazao je rukom. Pod svjetlom je cijelo naselje djelovalo mirno i pozitivno.

- Ljepše izgleda po noći nego po danu - rekla je dok su zagrljeni hodali polako.

- Je li ti naporno hodati?

- Nije, baš mi je odgovarala šetnja. Na poslu nam je gužva, u saobraćaju, na zabavi... A vrijeme je toplo i divno.

Otključao je vrata, držeći je za ruku. Kao da je ušla u svoju kuću. Odbaci cipele u hodniku, i bosa se uputi u dnevnu sobu. Stan je sad već imao intimu.

- Hoćeš da nešto jedemo?

- Mogli bi jedan čips - smijala se.

Sjela je na sofu zažmurivši.

- Spavaš?

- Čekam poslugu...

Stavio je na stolić tacnu punu svega...

- Odakle ti sve ovo?

- Nadao sam se da ćeš doći... - značajno reče.

- A tako... fino si sve isplanirao da me namamiš.

- Sofija mi je prebacila da nemam ništa u kući, kako ću dočekati djevojku... Ako vam se gospođice slučajno prispava, i ne bi da idete kući, imam rješenje i za to - galantno je rekao.

Sad je izgledao skoro kao Sofija kad se nada nečemu.

- Razvući ćeš svoju čuvenu sofu?

- Ne baš... imam udobniji smještaj... - tajanstveno se malo nagnuo nad nju.

Podigla je glavu, gledali su se bez riječi.

- Pod u sobi? - šapnula je prije nego što ga je poljubila.

On ustane i podignu je u naručje.

- Za moju ljubav... - zastao je pred vratima sobe.

To je rekao ozbiljno je gledajući, dok mu je provlačila ruke kroz kovrčavu kosu. Otvori vrata - naredi joj.

Okrenuo se s njom, da bi mogao proći kroz vrata.

- Krevet! - zinula je iznenađeno. Nije bio samo krevet. Cijela soba je bila namještena. Na prozoru su gorjele dvije mirišljave svijeće, krevet je bio pun latica ruža.

- Za srećan početak, ljubavi... da ti ovaj dan ostane u lijepoj uspomeni.

- Jao Dejane... - ganuto je naslonila glavu na njegovu bradu.

Pomogao joj je da stane na krevet. Kad se uspravila, bila je za glavu viša od njega. Zagrlio ju je oko struka, gledajući je u oči.

- Uh, kako me nekada iznenadiš...

- Zaslužila si cijeli svijet da ti dam. Za strpljivost, za dobrotu i ljubav koju mi pružaš... Volim te i želim da postaneš moja...

Čvrsto ju je obgrlio, i strasno poljubio kad se nagnula k njegovim usnama. Ruke su mu prelazile nemirno po njenim leđima. Nije dozvolio da im se usne razdvoje.

Oslanjala se na njegova ramena, dodirujući gustu kovrdže. Koliko puta je to poželjela kad bi stao uz njen radni sto i sagnuo se da pogleda papire.

Od silne navale osjećanja nije mogla ništa da kaže. Pustila ga je da vodi igru, uvjeravajući sebe da ovo nije san.

- Vruće mi je... - ruke su mu kliznule na njene bokove. Zavukao ih je ispod haljine i povukao je gore. Bila je jednostavna, skidala se preko glave u jednom potezu.

- Kombinezon? Crveno? - čudio se shvativši da je ispod crne haljine obukla crveni kombinezon i veš.

- Svečana je haljina, treba kombinezon. A crveno mi najjj...ljepše stoji - prošaputala mu je opasno zavodljivim glasom uz uvo. Sav se stresao od tog šaputanja.

Gledajući ga u oči, pokušala je drhtavim prstima da mu raskopča košulju. Išlo je sporo, ispod ruku je osjećala kako toplota izbija iz njega.

Otkopčala bi dugme pa gurnula ruku ispod košulje dodirujući ga. Nekad bi osjetila poigravanje mišića ispod prstiju. Strašno joj se sviđalo to lagano otkrivanje.

Snažna i masivna prsa kao da su joj poručivala "ovdje možeš spavati i bićeš uvijek sigurna." Nije mogla da se osloni na njih, ovako s kreveta.

Pokaza mu je bez riječi da želi sići na pod. Čvrsto je držao, pomažući joj. Priljubivši se uz njega, srcem osjeti da je napokon ostvarila san.

On je ljubio njena ramena, i tako još više približio svoja prsa njenim usnama. Obraz joj je grijala njegova toplota.

Srce joj je počelo kucati u njegovom ritmu. Ljubila ga je ispod vrata, udišući miris i slušajući mu ritam srca i disanja.

Prstima je blago gurnuo bretele, i kombinezon joj skliznu do struka. Podigila je ruke i čvrsto ga zagrlila oko vrata.

- Drži me i ljubi me...

Osmjehnuo se i pomilovao je po kosi i vratu. Pružio je ruku i podigao pokrivač. Latice se razletješe po sobi.

Sama, skoro nestrpljivo počne da gura kombinezon i fensi hulahopke.

- Da ti pomognem... - šapnuo joj je uz uvo. Pokretom joj pokaže da sjedne na kraj kreveta. On čučne ispred nje.

Ruke su mu već bile na njenim bedrima. Lagano i pažljivo je povlačio kombinezon i hulahopke.

- Daleko si - nagnula se prema njegovim usnama. Poljubi ga i opruži se na krevet. Podigne noge, stopalima se oslanjajući na njegova prsa.

Tražila je da on završi sa skidanjem. Samo je željela da bude bliže njoj.

Pratila je hipnotizovano kako mu se mišići ramena, ruku i prsiju pomjeraju. Uz svjetlost svijeća taj prizor je djelovao nestvarno, kao u njihovim reklamama.

Njemu se nije žurilo. Skidao je, ljubio i milovao, blago stisnuvši njene stopala kad je došao do njih.

Ona zaključi da je dosta otezao, izvuče mu se i prebaci na drugu stranu kreveta.

- Skini se i dođi bliže...

Veselo se osmjehnuo na ovo. Bez ustezanja je uradio šta je tražila.

- Sad bi mogli da probamo naš novi krevet - uspravila se na koljena pruživši mu ruku.

- S tobom sam spreman sve da probam. Večeras počinjem ponovo da živim...

- Živjećemo zajedno - obećala je s ljubavlju. Dirnulo ju je ovo.

Gledao ju je u oči, dodirujući je prstima po licu. Poljubi mu ruku i gledajući ga, prvo sjedne, pa legne na njihov krevet.

Razumio je poziv. Spusti se pored nje i privuče je k sebi.

- Ah! - uzdahnuo je, osjetivši je cijelom dužinom tijela uz sebe.

Ostalo je još da skine veš sa nje. Otkopča grudnjak i baci ga. Kao da je znao koliko to želi, snažnim rukama, koje su joj pržile leđa, priljubi je uz sebe. Toliko ju je upio u sebe, da su jedva disali.

- Ne boj se... nećeš me zdrobiti - teško je izustila. Drži me čvrsto.

- Ana... - već mu je u glasu osjećala očaj.

Ruku sa leđa premjesti na njen struk, zavuče ih pod svileni materijal i povuče jedinu prepreku... Skinuo je do kraja, i teško dišući gledao prizor pred sobom.

Ti dodiri su doveli do eksplozije i oslobađanja od muka koje su trpili dvije godine.

Rukom je dotakao male čvrste grudi, ostavljajući vatreni trag na mjestima koja je dotakao. Usne krenuše po vreloj koži, ljubio ju je, grickao, jezikom hladio.

Biti s onim koga voliš. Biti voljen. San je za njih dvoje postao java. Izdržala je koliko je mogla, ne želeći da ga požuruje.

Ali i čekanju jednom dođe kraj... Vrijeme za ljubav i sreću je počelo za njih. Nježno se spustio na nju, prekrivši je svojim tijelom.

- Uhh... - uzdahnula je, nemajući snage da drži oči otvorene.

- Ana... - pozvao ju je.

- Hm? - uspjela je da otvori oči i pogleda ga.

- Volim te...

Namjesti je precizno, srce na srce, tijelo na tijelo... Spajanjem u eksploziji savršenstva, spoje im se i duše...

Čvrsto ga je držala, i dok se strast stišavala.

- Ejž... živate - zabrinuto je shvatio da plače.
- Ništa, ništa... to je od... ne mogu drugačije iskazati sreću - briznula je opet u plač.

Nije htjela sebi nikad priznati strah. Potiskivala ga je i negirala. Strah da ostane bez njega. Nije to osjetila u životu i nije znala šta da radi s tim.

Grlio ju je i ljuljao, tješeći je i nježno joj pričajući.

- Izvini ljubavi... izvini - šaputao joj je pokajnički brišući joj suze.

- Sve je u redu... sad je savršen trenutak za nas. Ali mač koji je visio nad nama... nisam znala kako da se nosim s tim - milovala ga je po kosi i obrazu.

- Ustvari, možda je svaki trenutak bio pravi. Samo se mi nismo usudili krenuti. Ja se nisam usudio. Da te Sofija nije vidjela... možda bi još čekali.

- Sofi je prevagnula - složila se. Naš anđeo - spominjanje djevojčice joj vrati osmjeh na lice. Čim si je spomenuo odmah sam vesela!

- Zato sam je i spomenuo... - osmjehnuo se.

- Dobro, sad me prošla ona loša minuta. Samo mi se skupilo sve...

Podigla je pogled prema svojoj omiljenoj slici.

- Pa kad si ovo uradio? - po krevetu i cijeloj sobi su bile razbacane latice crvenih ruža.

- Juče. Kad si ti otišla, i ja sam ubrzo izašao. Nisam ti ništa htio reći, nisam bio siguran da ću uspjeti pripremiti ovo iznenađenje. Moram priznati da je dio toga Sofijina koreografija. Trtljala mi je o ružama i romantici, pa sam probao... Zvao sam momke za prevoz, dovezli su moju sobu od staraca i krevet. Montirali su nam ormare. Krevet je došao sklopljen.

- A slika?

- Nju sam donio juče. To sam davno odlučio. Nisi mogla da se odvojiš od te slike zaljubljenog para, kad smo radili za onog umjetnika. Iako sam ti rekao da mi je on poklonio sliku... to nije istina. Ja sam je kupio. I zarekao se, ako budeš moja, staviću je iznad našeg kreveta - nježno ju je pomilovao po licu.

- Kupio si je? - iznenadila se.

- Milion puta bi, sjedeći na onom velikom radnom stolu, grickala keksiće, pričala i uzdisala gledajući sliku. Ja sam ćutao puštajući te da maštaš i uživao u prizoru.

- Divna je, ima nešto u njoj... oni su naslikani futuristički, lebde, mene to asocira da ljubav podiže ljude. I te crveno - sunčane boje... nekako je sve uklopio. Nikad nisam ni za jednu sliku osjetila ovo što osjećam za nju. Kao da obećava "par će vječno živjeti u ljubavi". Mislila sam te čak nagovoriti da mi je pokloniš. Nisam razumjela zašto je držiš u kancelariji.

- Ona pripada nama... djeluje na nas dvoje.

- Hvala ti, savršeno odgovara ovdje... soba je potpuno drugačija.

- Ana... ovo je samo početak. Kad prođemo ovu početnu fazu, imaću vremena da ti kroz život nadoknadim sve. I pružim ti pažnju koju zaslužuješ.

- Mrgude, divan si...

- Nemoj da me zoveš kući tako. Možeš na poslu...

- A kako da te zovem?

- Hmm... - osmjehnuo se shvativši. Imam mnogo ideja i očekujem da ih se ti sjetiš...

- Spavaš?

- Pokušavam se sjetiti jesam li kojeg dasu sanjala. Kažu kad prvi put prespavaš u novoj sobi, sanjaćeš dragoga.

- I? Koga si sanjala?

- Ovako... znaš onoga što mi nije htio platiti reklamu za cipele? Prvo njega. Onda...

- Hahaha... - smijao se znajući da ga zafrkava.

- Ja sam spavao malo... želio sam svaki sekund da zapamtim. I da te gledam dok se ne probudiš.

- Nije čudo što te žene vole... - osjećala je da je poseban, ali teorija je jedno a dokazi su drugo. Sad se u to uvjerila.

- Jednostavno je, kad dajem, dajem sve. Ali ne svakome. Tebi i Sofiji dajem sve. Jedine ste žene na svijetu kojima pripada moje srce.
- I go si još zgodniji, u pravu si ti da sam ja naivna - zafrkavala ga je. Ja sam se jednostavno "zaćorila" na prvi pogled. Nisam stigla da te ocjenjujem. Gospođe su te mnogo bolje procjenile od mene. Obučen prikriješ "mačo" građu. Ali kad se skineš...
- Joj, jadna moja ljubavi... - smijao se.
- Još ne mogu da se naviknem... - uzdahnula je zabrinuto.
- Izvini dušo... ne mogu vjerovati da nisi primjetila na meni šta osjećam. Čeznuo sam da ti kažem kako mi je, da se zajedno radujemo, volimo...
- Obećavam da će svaki dan biti radosti, smjeha i ljubavi. Problemi su mogući samo ako te gospođe budu nastavile "mjerhati". Počinjem shvatati o čemu su pričale. Ne sviđa mi se da te dalje drže na rang listi.
- Kakvoj sad listi?

- Neženja. A ima i lista gdje im ne smeta što su neki zauzeti. U ženskim razgovorima se visoko kotiraju. U slučaju da se neki od njih razvede ili ostane bez djevojke.

- Uhh... o čemu vi žene razglabate... - uzdahnuo je.

- Znaš šta, imam ja Sofiju. Sad vidim da i ona bolje od mene razumije na šta trebam paziti. Konsultovaću se s njom.

- Joj ljubavi! - opet se slatko smijao.

Nagnula se i poljubila ga, srećna što im je zajednički život počeo tako divno.

POGLAVLJE 11.

- Kako ćemo na posao?
- Napomenuo sam im da danas imam neki sastanak pa ću doći kasnije. Ti ćeš im isto javiti da nećeš dolaziti... Šta si rekla svojim?
- Majci sam rekla da izlazimo. Nije ništa dalje ispitivala.
- Bi li... možda ostala u stanu? Odmori se, šef ti daje slobodan dan - šalio se.
- Dobro... mogla bih probati, kad si tako velikodušan. Ali moram kući po garderobu. I da se javim mojima. Uzeću tatina kola i vratiti se u stan. Probaj nazvati majstora, možda bi mogao da nam donese kuhinju i montira. Ne možemo ovako više...
- Ako misliš da ti to neće biti komplikovano?

- Šta? Pa majstor će montirati. Ja ću nadgledati. Mogu se jedino zafrkati pa njega uvatiti za guzu, zaboravivši da to nisi ti...

- Nemoj, molim te... - smijao se slatko.

Majstori, otac i sin, su dovezli usput šporet i već mašinu. Dejan ih je zamolio, kad već imaju kombi.

Do šest je sve bilo na mjestu, prebrisano, složeno i spremno za upotrebu.

- Zašto zvoniš? - čudila se kad je stigao.

- Da mi ti otvoriš vrata. I ja se ponekad pitam je li sve san. Dočekala si me. I svaki dan ćemo zajedno provesti - ljubio ju je, dok ga je grlila.

Uvela ga je zatvorenih očiju da vidi kuhinju.

- Pogledaj sada! - naredi mu. Sviđa li ti se?

- Predivno! - bio je vrlo zadovoljan. S tobom je sve savršeno. Čak i tri metra obične kuhinje za hiljadu evra.

- Kremenko! Nemoj da mi kvariš doživljaj - korila ga je.

- Oprosti, nije mi namjera - meni samo trebaš ti...
Eee, sad kad ne bi morala kući - uzdahnuo je teško.
- Još koji dan, strpi se... Ručaćemo, staviću ti jednu tabletu za smirenje u kafu, pa nećeš tugovati što sam otišla.
- Hahaha... bolje da me svežeš za radijator. Nisam siguran hoću li te moći pustiti.
- Jesi li se odmorila? - pitao je uz vino.
- Jesam, a ti?
- Pa... ako ne moraš odmah krenuti...
- Pa možda i ne moram... - jedva je to izrekla prije poljupca.
- Ustala je držeći ga za ruku i vodeći prema sobi...

U osam je krenula kući, nije vrijedilo otežati.

- Pozdravi majku, mnogo sam joj dužan... - ispratio je uzdišući.

Javila mu se da je stigla.

Od majke i oca je saznala da će na ručku u subotu biti brat s djecom. Snaji je bila radna subota. Na to nije računala.

Zaključio da treba reći i ocu šta namjerava. Primio je vijest dobro. Majka mu je objasnila. Još je želio da vidi Dejana prije nego se složi s njenim planom. Najavila im je da opremaju stan i da će provoditi vrijeme s njim.

Bilo joj je vrlo čudno vratiti se u svoju sobu. Kao da tu nije bila 20 godina! Neki glas kao da joj je govorio "Šta ćeš ti tu? Idi svojoj kući!"

POGLAVLJE 12.

Ujutro je jedva dočekala da dođe po nju. Spakovala je garderobu i sitnice da ima za 2 dana. Majka ju je milo gledala u hodniku. Skoro su obe zaplakale. Zнала je da joj kćer uskoro odlazi.

- Predivan dan - priznao joj je na semaforu. Nadam se da će ih biti još mnogo, mnogo...

Parkirao je ispred firme, sagnuo se i poljubio je. Zajedno su se uputili na svoj sprat.

Ana je oko ručka dobila poruku da je slobodan i da dođe k njemu ako može. Ponijela je sa sobom gomilu nacрта. Nikome nije bilo čudno što će sad zaglaviti sat, dva, kod njega. Uvijek su imali takve "seanse".

On im je već donio ručak. Ona je razbacala skice, ako neko naiđe, i mogli su da se opuste...

Pogled joj je letio na prazan zid.

- Neobično mi je bez naše slike.
- Da je svako jutro donosim na posao, a svako veče vraćam kući? - šalio se. Dobro, ovako ćemo, ako ti treba "stimulans" kupiću ti drugu sliku. Ti izaberi.
- Možemo da te fotografišemo golog. U crno-bijeloj tehnici - pokazivala je rukama po vazduhu. Uvećamo fotografiju i prikažemo te samo do brade. Ili još bolje, glavu okreneš da ti se vidi iz profila - stavila mu je prste na bradu pokazujući mu kako je to zamislila.
- Joj majko moja - smijao se - samo tebi to može pasti na pamet! Da vlastitog šefa skineš golog i okačiš u kancelariju!
- U pravu si, glupa ideja! Ne bi se mogao braniti od žena. Sve bi dolazile "odgonetati" ko je golać - mudrovala je.
- Idemo li danas u kupovinu?
- Da ti nešto priznam... već sam poprilično toga nakupovala Sofiji. Možda ti znaš šta bi joj trebalo. I usisivač nam je neophodan.

U subotu donosim Zvončicu u stan, biće dlaka.

- Pazi, Sofija ti sprema doček. Hoće da spavaš u stanu. Naravno, i ona između nas.

- To ti je predložila? - smijala se Ana.

- Izvukla je obećanje od mene. Kad joj majka opet bude išla na put, smislila je da ti dođeš u stan i da sve troje zajedno spavamo...

- Ajme... samo tako? Nije te pitala?

- Šta da pita, nisam ja ni važan. Išli smo u tržni centar, znaš šta je tražila? Jastuk za tebe. Dobro nisam pao na pod, kad je počela objašnjavati prodavačici za koga joj treba. Ne zna se kome je bilo neugodnije, meni ili trgovkinji.

- Pa šta je rekla? - slatko se smijala.

- Misleći da je za nju, žena joj je pokazala manje jastuke. A ona je otišla do većih, divno ukrašenih, i rekla "ovaj".

Žena joj objasni da je to za odrasle, a ona kaže "da, da, Ana je odrasla".

"Ana?" čudila se prodavačica.

- "Daa moja bu... moja prijateljica". Izgleda da je htjela reći moja buduća mama. I ti dobi jastuk. Neću ti ga pokazivati, ona će. U ormaru je. A onda kaže "E sad treba za tatu, i jedan manji za mene. Da može stati između njih." Prodavačica se nakon ovoga nije uspjela suzdržati. Tako se nasmijala, da ju je Sofija začuđeno gledala. I ja sam se morao smijati, al' više od muke. Shvatio sam da ona tako brzo radi i osvaja, da ću ja na kraju ostati bez ičega.

- Hahaha... koja je gužva u tvom krevetu! Nije tebi lako - smijala se.

- Da me to ne bi zadesilo svaki vikend, morao sam prvo ja da se postaram za nas. Ili za sebe - šaljivo je dodao.

- Koliko sam ja puta rekla da te samo treba pokrenuti...

- Onda si... zadovoljna mojim "aranžmanom i angažmanom"? Malo sam se brinuo. Nekako mi se činilo prejednostavno da te smotam i ubacim u bus.

- Da si me ubacio u zaprežna kola, ne bi se bunila - priznala je milujući mu obraz. Važan je trud. Znam ja da ti nije lako. Bus ću pamtiti zauvijek. Takvi mi trenuci trebaju. Ja i ti, zajedno...

- Pun sam ideja... čim te vidim, čim mislim o tebi, svašta mi pada na pamet. Naučila si me ove dvije godine da maštam...

- I ja tako odlepršam... Od kada sam upoznala Sofiju, oboje vas u mislima doživljavam zajedno. Mислеći na tebe, odmah mislim i na nju. I nekako nisam zbunjena kao kad si samo ti bio u pitanju. S tobom nisam znala kako da počnem. Da li da te startujem, ili ne. Čas bi se ohrabrila, čas deprimirala. A s njom... sve mi se samo kaže.

Proveli su nekoliko časova u šopingu. Držeći se za ruke, bez presinga, uspjeli su dosta toga riješiti.

Stigli su kući oko osam. Jedva je dočekala da se izuje.

- Stan je super. Divno nas dočeka svaki put. Kao da nam se obraduje - uzdahnula je dok je stajao uz nju, raspremajući se u hodniku.

- Kako je meni tek drag... ti si u njemu. I bićeš uskoro svaki dan. Već mi je palo na pamet da pitam druga, ako ga bude prodavao da nas obavijesti.

- Ovo je naš prvi zajednički dolazak kući - stala je uz njega da se fotografišu.

Otišao je prvi na tuširanje. Spremila je jelo i ostavila njemu da postavi stol.

Odmarali su na sofi poslije večere, uz čašu vina.

Ležao joj je s glavom u krilu. Dodirivala ga je po licu, sklanjala mu kosu...

- Onaj tvoj "škrtac" mi je pokidao mnogo živaca - prekinuo je šutnju, pogledavši u nju.
- Hahaha... - začuđeno se smijala. Jao da mi je to bilo onda znati! I meni je pokidao živce, nije samo tebi. Ja sam se pomirila s njim jer me uvatila panika. Stalno sam prebacivala sebi "kako si se mogla zaljubiti onako, kao da si tinejdžerka". Činilo mi se da si ti još gora solucija nego on.
- Hm... ako pogledamo sve, moglo je loše završiti. Srećom, spasili smo se.
- A kakva je bila gospođa bivša? I o čemu pričamo? O krevetu?
- Nisam to pitao, nego kao osoba.
- Pa eto mene zanima i ovo drugo. Zanima me da je upoznam. Možda budem ljubomorna, ko zna?!
- Znaš da ono što ljudi osjećaju, vremenom se mijenja. Svi vjeruju to je to, ali... Ispočetka je bilo lijepo. Mladi, neopterećeni, dosta je ovako fina, ali ima svoj "kurs" i ne zanima je šta drugi hoće ili mogu.

Mi nismo bili ravnopravni partneri. Ona je na prvom mjestu, a mi svi smo ispod. Čak i Sofija. A škrtac?

- On mi je treći momak. Prvi mi je bio u gimnaziji. Bili smo zajedno dvije godine. Onda je postalo navika i svako je radio po svome. Na fakultetu sam se skoro udala. I to mi je bila stvarno ozbiljna veza. Skoro kao ti i bivša, samo ja nisam nikad bila u škripcu kao ti s njenom trudnoćom. A "škrtac" je upao više na nagovor Olgice. Družili smo se, ja nisam imala momka...

- To me najviše brinulo. Pitao sam se bi li ti brzo dosadio. I šta onda? Teško da bi se ja oporavio od svega, plus je tu još i Sofija.

- Ti si jedini koga sam zavoljela isti sekund kad sam te ugledala. I drži me cijelo vrijeme. Dvije godine trpim jer ne mogu drugačije. Valjda je ovo ta prava, zrela ljubav.

- Jeste... saznali smo zajedno. Strašno mi je mnogo pomoglo što si u firmi.

- Da, oboje smo malo po malo, saznali šta možemo i šta sigurno želimo. I dalje će nam to puno značiti, jer bi se kući jako malo viđali. Ti radiš dugo, vikendom i slobodnim danima biće Sofija s nama. Dolaziće i naše porodice...

- A možda i mi poradimo na "našoj kombinaciji" - dodao je, značajno podigavši obrve.

- Na bebi? Da nije rano? Da se Sofija navikne...

- Znaš da tebi vrlo radi govori svoje želje. Saznaćemo šta misli o tome. Mada mi je nekoliko puta plakala da svi nju gnjavimo, jer nemamo koga drugog.

- Sirotica... - uzdahnula je, svaki put bi je Sofijina tuga duboko dirnula. Tako mala, a već se bori s posljedicama tuđih odluka. Mora razmišljati o stvarima kojima se dijete ne bi trebalo opterećivati.

- Ne rastužuj se, dušo. Dobila je tebe, veću nagradu joj niko na svijetu nije mogao dati.

- To me tješi, priznajem. Mislim da će i njena majka nabaviti dobrog očuha za nju.

- Jedva čekam... doduše sad kad si ti sa mnom, ne živciram se oko toga.
 - Vidjećemo ovih dana... možda ona samo čeka da ti pokažeš svoju partnerku, da bi ona pokazala "tvoju zamjenu".
 - Kidao sam se od smijeha kad mi je Sofija rekla da si je ti umirila rekavši joj "da ću maminog budućeg muža ja voljeti više nego ona".
 - Naći će ona dobru priliku.
- Čekao je nju da se spremi, sjedeći podbočen na krevetu. Pokrio se do struka, gore je bio go.
- Hmm... ti i ta crvena ljubavna slika iznad tebe... mogla bi te fotografisati i staviti u svoju kacerariju.
 - Ne bi ništa radila... pa bi ti šef dao otkaz!
 - Pa... ja sam šefova miljenica - polako je kleknula jednom pa drugom nogom na suprotnu stranu kreveta. Znam mu sve slabe tačke... - pričala je približavajući mu se četveronoške ko mačka.

- On ti ništa ne može odbiti? - prošaputao je kad mu se sasvim približila. Ne čekajući odgovor, poljubi je.

- Ništa. Mogu da mu radim šta hoću - sjedila je na nogama uz njega i prelazila rukama po toplom i masivnom torzu.

Njegove ruke su klizile lagano gore dolje po njenim nogama.

- Dođi bliže - zvao ju je. Nježno je obgrli oko struka i povuče k sebi. Namjesti je da sjedne na njegove noge.

- Da vidimo šta imamo ovdje... - gledao ju je u oči dok su mu ruke razvezivale njen ogrtač. Ispod nije imala ništa.

- Uh... - uzdahnuo je omamljeno.

Spusti prvo usne, pa ruke na njene grudi. Ljubeći je polako je povuče na krevet pored sebe. Savila je noge u koljenima, on to iskoristi da ih dodirne i poljubi. Rukom je od koljena krenuo preko bedara bokova, struka, grudi do lica. Istom putanjom pređe sve usnama.

Pustila ga je da je izljubi cijelu, miljući mu kosu i široka čvrsta leđa. Pod prstima je osjećala mišiće koji su se napinjali čim bi učinio neki pokret.

Pogled odozdo na omiljenu sliku izmami joj osmjech na lice.

Izvuče svoj jastuk i baci ga niže nogu.

- Nećeš jastuk? - čudio se.

- Hoću da gledam sliku...

Zbunjeno je gledao u nju.

- Samo ti nastavi... - uzdahnula je namjestivši se kontra na jastuku.

Nije mu sad bilo do ispitivanja. Njemu su ostale njene mile nožice, a i ona je mogla da ispituje njegove. Vidjela je ožiljak ispod desne potkoljenice. Malo se sagnula i poljubila ga. To izazove zastoj kod njega. Čekao je šta će dalje biti.

- Mogla bi odozdo doći k meni - predloži joj.

Miljući ga i ljubeći, polako se približila njegovim usnama. Povukao ju je da legne po njemu.

Zadovoljno je uzdahnuo kad su im se oči srele. Osmjehnula mu se, poručujući da mogu igru privesti kraju.

Sjedinjavanje ispod njene omiljene slike je bio najsavršeniji čin za nju.

- Spava li ti se? - pitao je poljubivši je u slijepoočnicu. Znao je da još nije zaspala jer se namještala na njegovim grudima i prstom prelazila po njemu.

- Nee... previše sam srećna. Divno mi je ovako, u tvojim rukama... Koliko puta sam to poželjela... Osjećam da si i ti srećan, smiren, da uživaš. Da smo povezani. Ja sam otvorenija, hoću da prva kažem, da ponudim. Ali ne mogu sve ja. Potrebno mi je da znam da si srcem i dušom u ovome. To mi je jako potrebno... Sa drugim problemima mogu da se uhvatim u koštac, ako znam da si zadovoljan i srećan, da se ne kaješ.

- Ne boj se ljubavi. Ja sam tvoj. Samo tvoj. Do kraja idemo zajedno...

- Plašila sam se da nećemo uspjeti. Da ćeš pomisliti da to ipak nije to. Bojala sam se strašno toga. Da će ostati u tebi bar mala rezerva, da nećeš potpuno biti moj... Treba mi tvoje srce. Osjetljiva sam, znam kad si rezervisan, uzdržan.

- Procjenila si me dobro Ana. Rezervisan jesam, ali kad popustim... onda idem do kraja. Da nisam bio siguran da ti mogu dati sebe, ne bi ni riječi prozborio - čvrsto ju je prigrlio uz sebe, kao da je nikada neće pustiti.

- Ko prava domaćica uvela si doručak i kafu kod kuće. Ja sve uzmem u firmi.

- Pa kako ćemo se družiti ako ne pijemo kafu zajedno... naslonila mu se na rame - opet je ujutro bila ona vesela Ana.

- Ljubavi moja... ako treba ustaću u četiri, samo da se družimo.

- Pa mogao bi... spremiš doručak, usisaš i središ stan pa mene zoveš da ustanem...

- Hahaha...

Zajedno su otišli u firmu, pa nastavili kupovinu.

Večeras je trebao odvesti kući. Nije željela da je

Sofija sutra zatekne u stanu. Razumio je to, ali mu

nije bilo drago.

POGLAVLJE 13.

- Ana, gdje si ti? Ja sam kod tate... hoćeš li nam doći u posjetu? Mogle bi zajedno kupiti meni sobu... - kao da ju je nagovarala.

- Zdravo medena... kući sam - Ana se osmjehnula na ovo. Imam ovdje dvoje male nestašne dječice.

- Čije? - čudila se Sofija.

- Zoja i Viktor su djeca moga brata. Upoznaćeš ih.

- Aaa... dobro, ja mislila oćeš mene da zamjeniš.

- Ljubice moja! Pa kako ti to može pasti na pamet! - skoro se šokirala. Iznenadila je Sofijina zrelost i iskrenost.

- Ja bi da dođemo po tebe... i tata se slaže. Mogu da upoznam tu djecu... ako ne smetam - kolebljivo je ponudila.

- Važi slatka, dođite ti i tata... čekam vas!

- Mama... Dejan i Sofija hoće da dođu... - saopštila je majci.

- Pa neka dođu. Smeta ti da ga Marko vidi?

- Malo mi je neugodno...

- Ajde ne brini, preko djece, sve će dobro proći - ohrabrila ju je.

Vrata su im otvorile ona i majka. Sofija je jurnula k njoj, dok joj se majka upoznavala s Dejanom. Uz poljubac poklonila joj je buket cvijeća.

- Mnogo Vam hvala na razumjevanju - toplo se zahvalio budućoj tašti.

- A mlada slatka dama je Sofija? - pitala je njena majka s osmjehom.

- Jesam... drago mi je gospođo. Vi ste Anina mama?

- Jesam dušo. Možeš i ti, kad dođeš k nama, da me zoveš baka ili teta.

- Daj mi tata to... Izvolite, za Vas - pružila joj je lijepi buket cvijeća i šarenu ukrasnu kesu.

Gospođa se nasmijala kad je vidjela s kojom ozbiljnošću malena obavlja svoj zadatak.

- Pa ti si prava tatina provodadžika! Hvala ti mnogo na cvijeću i poklonima - zahvalila joj je poljubivši je u rukicu.

- Šta sam? - zbunjeno je pogledala u Anu.

- Ti si tatin portparol.

- A to! Kad tata ne zna ništa da kaže...

Ovo je opet nasmijalo Aninu majku.

Srećom, u hodnik su dotrčali dječak i djevojčica.

Inače, ko zna šta bi malena još izlanula. Ana ih je upoznala. Odmah su zvali Sofiju da joj pokažu svoje igračke. Odvela je Dejana u trpezariju i predstavila ga ocu i bratu.

- Je li i Vama, kao Ani, šef Mrgud? - ispali Marko kad su se smjestili oko stola.

- Čuli ste za Mrguda?

- Da. Ne znate ko je to? Vjerovatno radite u drugom odjeljenju. On opasno testira živce moje sestre.

Dejan ju je pogledao nekako tajanstveno, oči su mu se smješile.

Fino su pričali, brat joj je bio radoznao, ali atmosfera nije bila neugodna ni napeta. Ona i majka su ih poslušile.

- Tata... - dotrčala je Sofija. Zoja i Viktor će dobiti kozu. Hoću i ja!

- Kozu? - smijali su se svi.

- Dobila si macu. Gdje bi mi držali kozu? Ko će da je muze?

- Muze? - to joj nije bilo poznato. Dotrčao je i Viktor objašnjavajući da će dobiti mušku kozu, pa je ne treba musti.

- Izgleda Sofija da te tata ne sluša - Anin otac je s osmjehom pratio razgovor.

- Nekad mi se čini kao da sjedi na ušima! - složila se. Ništa ne zapamti šta mu govorim!

- Mora da te sluša! Nije on šef, nego ti - zafrkao je.

- To kaže i Ana! A moj djed kaže da on više nije šef. Sad je Ana njemu šef - mirno ih je gledala, nesvjesna kako će to zvučati ostalima. On je šef tamo gdje rade - dodala je da razjasni.

Ovo je sve dobro nasmijalo. Ana i on su se pogledali.

- Znači Ana je šef tati? - pitao je Anin brat radoznalo.

- Pa ako hoće da dođe k nama u stan, mora da je sluša!

- Joj majko moja... - smijao se Dejan od muke. Kako dijete može da te osramoti!

Smijali su se i njeni, čuvši ovo. Sofija je skratila postupak upoznavanja.

- Da znate koliko njih dvije liče... Sofija molim te da više ništa ne pričaš!

Malena je zbunjeno pogledala u nju, pa u oca.

- Sve je u redu dušo - nježno joj objasni Ana. Malo se tata šali.

- Sofija, ja se slažem s tvojim dekom. Pa bi nas jednom ti mogla upoznati - rekao je Anin otac nježno.

- Hoću, i on kaže da je Ana super. I da je pametnija od tate! I da se ja samo držim nje... - izgleda da je odlučila danas ići do kraja u svojoj iskrenosti.

Brat ju je pogledavao, vjerovatno su mu tajanstveni razgovori kojima je prisustvovao postali jasniji.

Zoja je došla po Sofiju, pa odoše da nastave igru.

Ana se spremila, želeći da krenu. Da ga Sofija ne bi opet dovela u nezgodnu situaciju.

Njeni su ih ispratili. U hodniku su se pozdravljali i pakovali. I Zvončica je bila u svojoj korpi, spremna za pokret.

- Pa tata, ova djevojčica hoće da ukrade tetku! - Zoja je shvatila da ona ide s Dejanom i Sofijom. Zbunjeno je gledala kako se Ana pakuje.

- Zoja! - Anin brat se toliko smijao, da mu je bilo neprijatno. Izgleda da je iskrenost danas zarazna!

- Srećo tetkina... - smijala se i ona, poljubivši nećakinju. Neće Sofija da ukrade tetku, već si ti dobila novu drugaricu. Ići ćeš i ti kod Sofije, pa ću vas ja zajedno voditi na izlete.

U autu su njih dvoje dobijali napade smijeha.

- Ma šta se toliko smijete?! - Sofiji nikako nije bilo jasno.

Otišli su sa kupljenim ručkom u stan. Čerka i otac su se potrudili da ugoste Anu.

Sofija je servirala tanjire i escajg, gledajući je sa značajnim osmjehom.

- Meni se čini da vas dvoje hoćete nešto od mene kad ste tako ljubazni - zafrkavala ih je.

Sofija se kikotala gledajući oca.

- Jesi li rekao nešto njenoj majci o nama? - šapnula mu je kad se malena odmakla.

- Sofija je izgleda pričala o tebi. Pitala je ona mene jutros imam li djevojku. Rekao sam da ćemo stanovati zajedno uskoro. Čekamo da se Sofija navikne.

- Izvoli Ana...

- Hvala divna damo, mnogo si ljubazna - zahvalila se Ana malenoj, kad joj je servirala kafu na stočić.

- Hihih... - njoj je sve ovo bilo super zabavno.

- Ana... Sofija bi ti nešto pokazala... - on je značajno pogleda.

- Stvarno? A šta to?

- Dođi! - skočila je malena sijajući od sreće. Ana mu je namignula, idući za njom.

- Zažmuri... naredila joj je kad su došli ispred spavaće sobe.

- Sad otvori oči! - zatražila je.

Ugledala je divan jastuk na krevetu sa velikom mašnom i jednom ružom na sredini.

- Ovo je jastuk za tebe... kad dođeš da imaš jastuk... - pažljivo je gledala u Anu očekujući reakciju.

- Hvala ti ljubice moja, nisam znala da me toliko voliš i misliš na mene - iako je znala za iznenađenje i spremila se, ipak ju je to duboko dirnulo da je skoro zaplakala. Mnogo volim i ja tebe, i mnogo ti hvala -

prošaputala joj je u kosicu ljubeći je. Osjećala je sve muke ovog djeteta.

- Znači, doći ćeš?

- Pa... ja se nadam da će biti prilike. Za sada, tati će biti drago da ti prespavaš kod njega kad možeš.

- Mogle bi ja i ti da spavamo... kao drugarice - pažljivo ju je gledala.

- Važi, jednom ćemo pitati tatu, ako se slaže pa ću ti praviti društvo.

- Valjda će on prvi nešto tebe pitati... - uzdahnula je mrmljajući sebi u bradu.

- Šta kažeš? - Ana je sakrila osmjeh.

- Ništa, ništa...

Saopštila im je da mora kući, pa su oboje insistirali da je odvezu. Poljubila je Sofiju na rastanku.

- Večeras me je opet smorila kad ću te pitati da mi

budeš djevojka. Vrlo je nezadovoljna što sam spor. Jedva je zaspala - saznala je od njega.

- Neka se prvo Sofija useli, pa ćete me zajedno dočekati.

- Dobro, još malo ćemo sačekati - uzdahnuo je. Sutra idemo do mojih roditelja. Ona će sigurno sve istrtljati djedu i babi...

Nedjelju je provela s bratovom djecom i snajom u kupovini. Gorana joj je opet svesrdno pomagala. Razumjela je u kakvoj je Ana situaciji i željela je da joj olakša.

Uveče je razmišljala o svemu. I kako dalje da se postavi. Mnogo je ljudi oko njih bilo uključeno, morali su biti pažljivi. Posebno je brinula Sofijina majka.

Pitala se šta on radi. Nedostajao joj je. Kao da je bila odvojena od svog muža i djeteta. Vrlo čudan osjećaj.

POGLAVLJE 14.

- Dobro večer dušo, kako si?
- Spremam se za spavanje. A ti?
- Imam novosti...
- Da? - zabrinula se.
- Bivša mi je tražila da Sofija ostane do utorka sa mnom. Ostavio sam je kod mojih, otac će je ujutro odvesti u školu.
- Je li te to iznenadilo?
- Jeste, nisam siguran u čemu je štos.
- Je li gospođa još odsutna? Nije u gradu?
- Nije. Vraća se u srijedu popodne.
- Hmm... možda je s nekim. Meni se čini... možda grešim, da ona ima nekoga. Sad kad ti imaš stan, može ti duže ostaviti Sofiju.

"Ili je ljubomorna pa mu nastoji otežati" razmišljala je u sebi.

- Vidjećemo, ne vjerujem da je ljubomorna - on kao da je znao o čemu razmišlja.

Ana je od upoznavanja Sofije imala osjećaj da joj majka ima partnera. Najviše je to zaključila po djetetovim zabrinutim pitanjima. Izgledalo joj je kao da žena priprema Sofiju za upoznavanje s njenim novim partnerom.

Trudila se da mu u firmi ne pokazuje zabrinutost. On je bio pažljiv i brižan. Nije željela ići u stan, moglo se nešto desiti, pa je bilo bolje ne rizikovati da ih neko zatekne.

Utorak, oko tri je dobila poruku od njega.

"Dođi u Dankinu kancelariju kad budeš slobodna".

Čudila se šta će tamo. Koleginica je već nedjelju dana bila na godišnjem. Svoju kancelariju je zaključavala kud god bi makla. Nije dozvoljavala ni čistačicama uveče da ulaze.

Ujutro bi došla dežurna spremačica i pod njenim nadzorom pospremila joj kabinet.

Pokucala je na vrata. On ih odmah otvori, kao da je stajao pored.

- Šta radiš ovdje? - čudila se.

-Uđi... -tiho je uvuče unutra. I zaključa vrata.

- Imaš ključ?

- Zamisli, Danka mi ga ostavila - smješkao se veselo.

- Haha! Ne mogu vjerovati.

- Mora ostaviti ključ. To je propis. Ja sam šef marketinga, ona računovodstva. Isti smo rang.

- A šta ima interesantno u Rankinoj pećini, pa si ovdje? I što je prozor otvoren? Čuješ li buku?

- Hmm... - prišao joj je i obglio je oko struka. Sjećaš se kako si mi pričala da koristiš svaku priliku da "oplemeniš" Dankinu kancelariju? Ubacivala si joj mrvice keksa i šećera ali nikako da namamiš mrave.

- Sad ćemo da mrvimo keksiće? - šalila se već posumnjavši šta mu je na pameti.

- Ja sam mislio nešto drugo... - sagne se da je poljubi. Sjećaš se da si mi rekla kako svako sedam dana pere presvlake na kauču?

- Hmm... a ti bi da mi malo iskoristimo tu čistoću? - ruka joj se polako kretala po njegovim prsima i vratu.

- Ti ne bi?

Umjesto odgovora, skoro skoči na njega. On je zgrabi i pređe s njom tri koraka do širokog kauča.

- Kako ćemo ga samo oplemeniti - zgrabila ga je oko vrata i žestoko poljubila.

Za čas se nadoše u vrtlogu.

- Skidaj se! - naredi mu dok je čupala sa sebe odjeću.

Konzervativni kauč je ćutao na sve što se dešavalo na njemu. Nije škripao ni cvilio. Ni obraćao pažnju na uzdahe i ječanje. Žestoko su ga oplemenili. Buka spolja ih je pokrila muzički...

Ona je prva otišla kući, on je morao čekati večernji izvještaj. Ostavila ga je u Rankinoj sobi da dođe sebi. Kolege su već otišle, prošlo je četiri...

Uveče ju je zvala Sofija.

- Ana, ja sam s tatom u stanu. Došla sam da se igram sa Zvončicom. I spavaću ovdje.

- Sigurno si nedostajala maci... - životinja je pružila priliku djetetu da se češće druži s ocem.

- Odmah mi je dotrčala! Ne odvaja se od mene! Ana...
- zastala je kolebljivo.

- Kaži slatka?

- Imamo da ti kažemo... nešto vrlo lijepo - po glasu joj je osjetila da je radosna.

- Ooo, pa šta je to toliko obradovalo našu princezu?

- Djed i baka su mi kupili krevet! Napraviće ga dekin prijatelj!

Ani je razumjela Sofijino veselje. Svaki put kad bi se curica obradovala, njoj bi došlo da plače. Borila se jadna kao lavica, za svoju sreću.

- Ne znam šta je napričala mom ocu. Uglavnom, on je odlučio da joj kupi krevet. Za koji dan će ga dovesti. Usput će doći da vide i stan. Mislim... da više žele upoznati tebe. Tata me pitao kako napredujem s tobom - nije mogao sasvim da prikrije zabrinutost preko telefona.

- Biće sve u redu. Samo budi strpljiv... - hrabrila ga je, i sama pomalo zabrinuta.

Srijedu i četvrtak su proveli zajedno u kupovini, i sređivanju stana. Noći i jutro su bila samo njihova...

Kupila je Sofiju gomilu sitnica.

Posteljinu, pidžamice, papučice, četkicu za zubiće, peškiriće... Provodila je vrijeme s bratovom djecom i gledala šta sve koriste da bi to mogla kupiti Sofiji.

Na zid su joj nalijepili dječije vesele foto tapete. Ana je bila umjetnik i uložila je srce i dušu da dočeka njihovu ljubimicu.

U petak su svratili na večeru kod njenih. Brat i snaja su sišli sa svog sprata i pridružili im se.

Poželjeli su im sreću, zajedno ih ispratitvi kad su krenuli. Zvončica je bila kod njih, pa su je usput ponijeti u stan.

Već je bilo prošlo deset kad su stigli. Sutra ih je čekao glavni zadatak. Sofija.

- Stvarno imaš divnu porodicu - priznao je kad su napokon izvukli sve iz kola.

- Jeste, em se moji lijepo slažu, em smo dobili divnu snaju, pa se to još više vidi. Zato mi je teško što Sofija pati.

Oboje su bili pod utiskom onog što ih čeka sutra, pa im se nije spavalo.

Zajedno su slagali poklone za malenu. On se čudom čudio šta je sve dovukla.

- Želim da joj sutra bude najsrećniji dan od kada ste se razveli.

Bila je uzrujana, pa je malo spavala. Grlio ju je i tješio, pričajući joj da je uradila nešto nevjerovatno i da ne treba da se plaši.

Dejan je zinuo i nasmijao se kad je vidio spremnu Sofiju ispred zgrade. Sjedila je na velikom koferu, nasred trotoara. Oko nje je uz kofer bila i velika torba, plus gomila kesa.

Suzdržao se pred djetetom da se ne smije.

Majka joj je izašla na balkon, jer je čula da pričaju. Stanovale su na prvom spratu vrlo lijepe male zgrade. Rekla mu je da je Sofija jutros ustala u pet, i dovukla sve stvari u hodnik.

- Srećo tatina, jesi li sve spakovala? Da nisi nešto zaboravila - pitao je šaljivo.

- Mislim da jesam... - zabrinuto je gledala oko sebe, ne shvatajući da je otac zafrkava.

- I mi smo ti kupili neke stvarčice da imaš u stanu.

- Ana i ti ste zajedno kupovali? Išla je s tobom?

- Jesmo zajedno, a mnogo toga je ona kupila bez mene - priznao je.

Ovo ju je jako obradovalo.

- Ana te čeka u stanu - tajanstveno joj je nagovjestio.

- Stvarno?

- Znaš ono što smo pričali... pa pitao sam je. Sad čekam odgovor. Malo mi pomози. Ispitaj nju, pa je malo nagovaraj, ako treba.

- Pitao si je?! Jao tataa... Hvala ti! - skočila je sa zadnjeg sjedišta i skoro ga udavila, grleći ga. Sve ću ti pomoći, sve... - grlila ga je i cmakala oduševljeno.

POGLAVLJE 15.

Ana je sve pripremila na njen dolazak. On joj je javio da su ispred zgrade.

- Šta je ovo? - čudila se malena. Vrata su bila širom otvorena. Velike mašne, trake, baloni, bile su oko vrata i u hodniku stana. Sva je bilo otvoreno, na podu su bile strelice.

- Ne znam, prati uputstvo.

- Idi pravo, još pravo, još pravo, skreni lijevo, idi pravo, skreni desno, otvori... - čitala je naglas, prateći uputstva.

- Da uđem? - okrenula se prema Dejanu.

- Uđi dušo...

- Jaoo! - zinula je ugledavši sobu. On uključi instalaciju i sobu obasja svjetlost u raznim bojama. Na drugo dugme zasvira vesela muzika.

Gledala je divne tapete po zidovima, tepih na podu, džak fotelju, veliku loptu, šareni ormar...

- Dobro došla Sofi! - Ana im se tiho prišunjala iza leđa.

- Ana! - vrisnula je pružajući ručice prema njoj. Podigla ju je i čvrsto zagrlila ljubeći je po kosi.

- Ja bi rekla da ti se sviđa soba... - s nježnošću joj je šapnula.

- Nikad nisam vidjela nešto ljepše!

- Baš nam je drago da ti se dopada. Željeli smo da te obradujemo. To je prvo iznenađenje... imamo ih još.

- Još?!

- Naravno slatka! Odlučili smo da te potpuno usrećimo!

- Pa ko je ovo napravio? - čudila se gledajući oko sebe. On ju je pažljivo uzeo iz Aninog naručja.

- Tata i ja... znaš, ja se ovako igram na poslu. Samo tamo pravim nešto lijepo za odrasle.

- Šta je ovo? A ovo? - gledala je po sobi i raspitivala se.

Otvorila je vrata ormara, napravljena od pleksiglasa u nekoliko vedrih boja. Nisu znali kakav će biti krevet pa se ovo moglo uklopiti u sve. Sjela je za mali sto. Na njemu je bila ogromna gomila poklona.

- Šta je ovo tata?

- To ćeš kasnije da otpakuješ. Kupili smo ti sve što ti treba kad si ovdje u stanu. Prvo ćeš složiti svoje stvari. Doći će popodne baka i deka i donijeti tvoj krevet.

Ana je, dok su oni razgledavali, unijela stvari koje je malena dovukla.

- Ako si zadovoljna slatka, ja bi da nas troje popijemo kafu... i malo se družimo. A i Zvončica leži tamo, dosadno joj je.

- Jao, zaboravila sam na nju! - jurnula je u dnevnu zovući macu.

- Eto, i to smo obavili - odahnuo je Dejan. Nasmješili su se gledajući je kako grli mačku i priča s njom.

- Stiže kafa! - Ana je sve servirala na sto.
 - Pićemo i kafu? - dotrčala je s mačkom, ne vjerujući da će i to probati.
 - Naravnoo, slatka... za tebe je kafa s čokoladom. I voćni kolač u čaši. Ovaj sam napravila ja, a sledeći put ćemo zajedno kuvati.
- Iako je bila još uzbuđena (išla je nekoliko puta pogledavati sobu), misli su joj se vratile na oca i Anu.
- Dok su zajedno častili, primjetili su da ih Sofija mjerka.
- Meni se čini slatka, da bi ti nešto pitala...
- Osmjehnula se pogledavši oca.
- Tata kaže... da te je pitao "ono"...
 - "Ono"? Aaaa! Misliš da mu budem djevojka! Jeste, rekla sam da ću razmisliti. Družili smo se nekoliko dana, dok smo kupovali stvari za tvoju sobu. Da ja vidim kakav je on... Mislim, hoće li mi biti dobar...
 - Samo neka proba da ne bude dobar! Odrećiću ga se!
 - Phahaha... joj mило moje.... - tresla se od smjeha.

Nije više mogla da "oteže" nakon ovoga.

- Dobro Sofiću moj, kad je tako... daću tati šansu zbog tebe...

Sofija je odmah skočila da je zagrlji.

- Danas mi je naj naj najsrećniji dan u životu!

I on im je prišao, zagrlivši ih obe. Poljubio je Sofiju u kosu, a Anu blago u usne.

Smijali su se svi troje kao srećna mala porodica.

Dejan i malena su izašli pred njegove, javili su da uskoro stižu. Trebalo im je pomoći oko kreveta.

Otac mu je bio krupan kao i on. Ljubazno su je pozdravili. Vjerovatno im je sve bilo jasno iz Sofijinih priča.

Sofija je uletjela u stan pričajući trista na sta.

Oduševljeno ih je vukla pokazujući im svoju sobu, pa Zvončicu. Nisu mogli da dođu do riječi, od njene sreće.

- Ne pamtimo kad je bila ovakva - Dejanova mama je s osmjehom gledala unuku.

Donijeli su krevet iz kola i sklopili ga, dok je malena otvarala poklone i pokazivala im šta je dobila.

- Umjesila sam vam kolače Sofija, idemo ja i Ana da to raspakujemo - žena ju je izvukla, želeći da nasamo pričaju.

- Dejan nam je obećao da ćete doći do nas - pogledala je Anu.

Složila se. Ovako nisu mogli slobodno da pričaju zbog djeteta. Danas je bio Sofijin dan. Kad je sve sklopljeno i sređeno slikala je sobu i poslala majci.

- Bako... tata je pitao Anu da mu bude djevojka - saopštila je sjedajući ženi u naručje, dok su svi sjedili oko stola.

- Bravo Sofija, da nije bilo tebe tata se ne bi ohrabrio - podržavala ju je baka, značajno gledajući sina i Anu.

- Sad mi je lakše - reče dijete i ostavi ih bez teksta.

- Sofi, zadovoljna si sa mnom, tako ćeš i mami pomoći da pronade onog ko će se svidjeti tebi i njoj. Ti sve osvojiš - hrabrila ju je Ana.

- Ako ga ne budem voljela doći ću kod vas - gledala ih je.

- Mi bi jako rado da ti budeš što više s nama, ali i mama te voli i nedostaješ joj - objasnio joj je Dejan.

- Ako budem htjela, mogu li doći k vama?

- Naravno, ljubavi tatina - podigao ju je u naručje.

Pogledavali su se njih četvoro zabrinuti ovim djetetovim razmišljanjima.

Ispratili su njegove roditelje. Kad je došlo vrijeme da Ana krene (htjela je otići svojim da se dijete malo navikne) Sofi je zaustavi.

- Ana ostani... sve mi je danas bilo super, još samo da ti ostaneš s nama. Obećala si da ćemo jednom zajedno spavati.

- Ostani, nema smisla da ideš - podržao je Dejan kćer.

Onda su krenule pripreme za spavanje, kupanje, namještanje jastuka, oblačenje pidžama...

On je veselo dizao obrve gledajući Anu u pidžami.

Sofi se ubacila prva u sredinu, Dejan je legao do nje, pa su čekali Anu.

- Uh, baš je super - smijuckala se malena ležeći između njih.

Otac ju je šakljavao pa se smijala.

Ana ju je milovala po kosi kad se umirila. Iako nije ništa govorila osjećala je šta djete misli i o čemu razmišlja.

Provukla je ruku i privukla je u zagrljaj. On im se približi, zagrli Anu i malenu.

Po njenom uzdahu oboje su znali da je to čekala.

Izmorena, zaspala je vrlo brzo.

Ana je ujutro ustala, spremila kafu, čaj, kolačiće i naredila mu da se vrati u krevet. Čekali su da se malena probudi.

Čula ih je da pričaju i na poslužavniku sve odnijela u sobu!

- Dobro jutro, Sofi! Evo kafe u krevetu...

Dijete je bilo oduševljeno. Prvo su je oboje poljubili pa su svi troje uživali.

Nedjelju su proveli napolju. Odvela ju je kod svog prijatelja umjetnika. Napravio im je natpise sa imenima koja se stavljaju na vrata stana. Jedan lijepi oblak u kome je pisalo Sofija, Ana, Dejan.

Bila je presrećna. Stavili su to na vrata i ručali u stanu. Nerado je krenula k majci. Gledala ih je sve očekujući da oстане.

Ana je željela nešto da urade.

- Sofi... mogu li ja s vama? Da upoznam tvoju mamu?
- predložila je djetetu. Ja ću joj reći da te možeš ostati kod nas koliko želiš. Ne moraš samo vikendom.
- Idemo! - čim je to čula, bila je spremna za polazak.

Ana je bila voljna da se ulaguje, da prećuti ako treba, samo da bivša ne pravi probleme Sofiji.

Gospođa je izašla iz stana, i došla k njima.

Mirno je pozdravila. Dejan ju je opisao dobro. Nivo i hladnoća.

Iznenadeno je shvatila da bivša nema ništa protiv nje. Kao da je čekala Dejanovu "kandidatkinju". Još je imala utisak kao da je podržava.

Pokušavajući da shvati otkuda takav stav, dođe do zaključka da je žena vrlo realna i inteligentna.

Željela je da njeno dijete ima maćehu sa kojom se slaže i koja će voditi brigu o Sofiji.

Odahnuvši zbog toga, Ana joj ljubazno reče da se ne ustručava ostaviti Sofiju ocu, kad god želi. Neće im smetati.

Razumjele su se. I bivša je osjetila između redova da je Ana podržava ako ima novog muškarca u svom životu.

Čak ju je jedan trenutak pogledala kao da se dvoumi zna li Ana nešto. Možda je mislila da joj je Sofija nešto rekla.

- Važi, ako odem malo duže na put, Sofija može biti s vama.

Jako dobro su se razumjele. Ana nije voljela dijete samo zbog oca, voljela je Sofiju zbog nje same.

- Šta ovo bi? - pogledao je Dejan u ćutljivu Anu.
- Razumjele smo se. Ona ima kandidata. I to već duže vrijeme - mirno mu reče Ana.
- Po čemu si to zaključila?
- Vjeruj mi, mi žene se razumjemo. Prepustila te meni. Neće praviti probleme ni Sofiji.
- Blago meni... - uzdahnuo je vrteći glavom. Nije razumio šta se odigralo između njih. Nikad nije vidio Anu ovako ozbiljnu. Spremnu i "borbenu".
- Trebaš je natjerati da otvori karte. Da saznaš ko je to. Mada mislim da je ona pažljivo odabrala. Sledeći put kad odeš po dijete, pričaj s njom. Imaš pravo znati. Sofija je tvoje dijete, hoćemo da znamo ko joj prilazi.
- Stvarno bi nekome skinula skalp... - skoro je zinuo čuvši je.

- Tebe ona živcira i jedva čekaš da je ne vidiš, a ona je pametna i tako te drži dalje od svojih "poslova". To je radila namjerno, poznaje te dobro. Ja sam joj sad rekla da je to gotovo i da sve mora biti jasno zbog Sofije. Dijete joj je pričalo o meni, imala je informacije, e sad to isto treba da pruži ona!

- Mila majko al' si se naoštrila! - zatresao je glavom.

- U šali sam ti sto puta rekla da si vitez, pošten, medvedast. Nisam upoznala muškarca čija izjava ljubavi ima većinu težinu od tvoje. Sve su čeznule da to čuju od tebe. Problem je što je Sofija na tebe. I ona to shvata. Ne može je "popraviti". Što bude starija, sve manje će se njih dvije razumjeti. Zato joj je potrebno da ti imaš ženu koju će Sofija da voli.

Osjećala se kao da je izašla iz bitke.

- Imamo li cigaretu u kući? - pitala je i izazvala provalu smjeha kod njega.

- Cigarete nemamo... ali imam nešto drugo.

Prišao je i podigao je u naručje. Uputio se direktno u spavaću. Opet su se voljeli na poseban način.

Široka prsa su joj obećala "da niko ne smije da je dira", jer je imala onog ko će da je štiti i brani. I voli...

Dogovorili su se da naprave žurku za useljenje. Da pozovu njene, njegove, Olgicu i još nekoliko prijatelja.

Potom su saopštili kolegama u firmi. Izgleda da ih nisu mnogo iznenadili. Znali su da se on Ani sviđa odavno.

Sledeće subote kad se Sofija došla, Dejan je imao novosti za Anu.

- Ima vezu stvarno! On ima 48 godina, razveden je. Direktor je u nekoj Agenciji, ima veliki stan, putuje. Ima dvoje odrasle djece. Već ih je obezbjedio. Tačno onako kako si opisala...

- Samo sam pretpostavila po onome šta si mi ti ispričao o njoj. Svaka od nas ima neke kriterijume. Njemu odgovara supruga 15 godina mlađa, da se pokaže. Njoj funkcija i njegov konto.

- Možemo da odahnemo i zbog Sofije. Otvoreno mi je rekla da si to shvatila ti, a ne ja. Kaže da su u vezi sedam mjeseci.

- Ima li namjeru da se preseljava k njemu?

- Za sada ne.

- Bravo! Razumjele smo se. Ako želi pregovore, ja nisam "vitez časni" kao ti. Zveknuću je da će se raspasti sav njen "nivo" samo proba li nešto.

- Jao majko moja! - smijao se do suza.

Sofija je taj vikend bila drugačija. U očima joj je čitala koliko je voli. Prišla bi joj bez riječi i poljubila je. Ana je shvatila da dijete osjeća šta ona radi za nju. To ju je doboko pogodilo.

- Mama mi je rekla da si fina i da mogu doći k vama i češće, ne samo vikendom.

- I tvoja mama je divna i pažljiva, ljubice. Eto vidiš, da se ljudi lijepo mogu dogovoriti, iako se ponekad moraju razvesti - Dejan nije prisustvovao ovom razgovoru.

Otišli su jedno večer u posjetu njegovim roditeljima.

- Pošto si ti mnogo jednostavnija snaja... eto, ako nemate gdje, ovdje ste dobrodošli - rekao je s toplim osmijehom, polušaljivo, budući svekar.

Svidjela im se crnokosa pametna djevojka sa konjskim repom. Vedra, komunikativna i jednostavna, nije držala fige iza leđa kao prva.

- Mnogo vam hvala... sad se još držimo za ručice, pa nam odgovara da budemo sami. Dali smo sebi dvije godine da vidimo šta ćemo. Upoznala sam i vašu bivšu "komplikovanu" snaju, dobro smo se složile. Mrgud je zatvoren u sebe, teško da će vam on to reći.

- Hahaha... jeste, jeste! Kako ste se nagodile? - nagnuo se prema njoj.

Ispričala je čovjeku ukratko šta se dešava. I on je razmišljao slično kao ona, plašeći se da mu sin opet ne izvisi. Još joj je dao neke ideje i savjete.

- I šta kaže stari? Bogami ste nešto mnogo šaputali tamo... - pitao je kad su došli u stan.
- Kaže da mene jednostavnu snaju voli više od bivše komplikovane.
- Hahaha... joj majko moja! Dal' si tinejdžderka, dal' si žena? Nikako da shvatim!
- Moj Mrgude nije to što ti ništa ne razumiješ do mene, nego do tebe... - zafrkavala ga je.
- Uvijek sam ja problem...
- Vitezovi ne stanuju u neboderima, njima treba dvorac. A pošto dvorca nema u blizini, ti nikako da se snađeš. Možda ideja tvog oca da proda stan i zajedno kupimo kuću nije loša...
- To ti je tata predložio? - zinuo je.
- Daa... dosta pametna ideja. Šta je tu čudno?
- I njega si patosirala... - gledao ju je zamišljeno. Bio je izričit da neće nikako ni sa jednom snagom, dok mogu sami, a kasnije da ih smjestimo u dom... I sad je izgleda vidjevši tebe promjenio plan...

- Kakva ti je bratova djevojka?
- Pa, meni izgleda u redu. Samo ne saopštavaju kakav im je plan. Moje to nervira. Mogu se sutra vjenčati a mogu za deset godina, ništa ne govore.
- Znači i nju moram presložiti kao tvoju bivšu? -
zafrkavala se.
- Presloži, presloži - kidao se od smjeha.

Tri mjeseca su brzo prošla. Išli su zajedno na posao, u stan su im svraćali rodbina i prijatelji. Nisu imali mir kao ranije, ali su imali zajednički život. Nekoliko puta je bivša javila njoj da pokupi Sofiju iz škole, kad bi joj iskrsnulo nešto neplanirano.

U decembru je Ana imala rođendan. To večerje izvela je Dejana i Sofiju u restoran. Pravu zabavu će napraviti u stanu za vikend, tako su se dogovorili.

Sa dvije mašne u kovrčavoj kosici, Sofija je divno izgledala.

- Pa slatka, ti večeras blistaš... - pohvalila ju je Ana.

Dejan je izmenio nekoliko čudnih pogleda sa ćerkom. Pretpostavila je da joj spremaju neko zajedničko iznenađenje. Dobila je i tortu, pa je duvala u svjećicu.

- Imamo ja i tata poklone za tebe - malena je ustala i stala pored nje.

- Hmm... Šta ću ja to dobiti? - šalila se.

Malena joj je uzbuđeno predala malu kutijicu.

Unutra je bio zlatni privjesak u obliku srca *"Ana vole te tvoji Dejan i Sofija"*.

Zahvalila se poljubivši dijete i njega.

- I tata ima nešto da ti pokloni - Sofija je napeto gledala u oca. Ali ćemo prvo nešto ja i tata da te pitamo.

Sofija se malo pomjeri od nje. I on je ustao, i stao s njene desne strane.

- Jesi li spremna Sofija? - upitao je s osmjehom.

Klimnula je glavom potvrdno.

- Idemo jedan, dva tri, dirigovao je - i oboje kleknuše na koljeno. Hoćeš li da se udaš za nas! - pitali su u glas. Otvorio je šaku na kojoj je ugledala prsten.

- Kaži da, da... - malena je gledala u nju nestrpljivo.

Pogledala je njega smijući se.

- Pa šta ću... kažem da! Pašćeš na pod ako ti brzo ne odgovorim - smijala se gledajući u njega.

Sofija je skočila i bacila se na nju. Povukla je malenu sebi u zagrljaj, obasipajući je poljupcima.

Dok su se njih dvije grlile, on je nježno stavio prsten na njen prst.

- Pristaješ?

- Daa... prošaputala mu je između poljubaca.

Pridigao i sagnuo prema njoj, ljubeći je nježno.

- Najsrećniji sam čovjek večeras. Vole me dvije najljepše i najbolje djevojke na svijetu...

- I ja hoću da me neko zaprosi! Baš je super!

- Sofija, još si mala. Pusti me malo da uživam prije nego što počnem rastjeravati tvoje momke - uzdahnuo je...
- Ne uzdiši, zajedno ćemo ih juriti - smijala se Ana.
- A možda Sofija dobije i brata... pa ćemo biti jači - pogledao je obe značajno.
- Jeee! - malenoj se ta ideja izgleda vrlo sviđala...
- Moraš mi to objasniti, nisam sigurna šta trebam raditi... - namigne mu Ana.
- Sve ću ti detaljno nacrtati...